

Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana o 16002331616515

VEZILO 2024

SANJE, KI PREBUJAJO SANJE

Srce, ki 'volkove'
spreminja v 'jagnjeta'

DON BOSKO

januar 2024

Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana

ŽIGA KOSI
Kazati na upanje
v življenju

S. MATEJA KRANJČ, FMA
Navzočnost med
sestrami in mladimi

S POTI
Majcnove
vietnamske
snovne in duhovne sledi

Foto: Majcnov dom Želimlje

39 Novice iz salezijanskega sveta
Adventne duhovne vaje
v Želimljem

04

Vezilo 2024

Sanje, ki prebujajo sanje:
srce, ki 'volkove'
spreminja v 'jagnjeta'

12

Srečanja z Bogom

Moje življenje
kot zgodba

28

Fundacija Don Bosko

Poplave in ujme v poletju 2023

32

**100-letnica posvetitve
cerkve Marije Pomočnice**

Nastaja nov don Boskov kip

10 Pota vzgoje

Pandorina skrinjica
otroške radovednosti

14 Salezijanska družina

Hvaležnost Njemu,
ki nas je poklical

17 Don Boskove sanje

Bela ruta

25 Marija v salezijanski družini

Don Bosko nas uči,
kako z vero vzgajati mlade

26 Pričevalke veselja

s. Marija Kmetič FMA

30 Knjiga vzgaja

Trpljenje krepi prijateljstvo
med dušo in Bogom

36 Misijonsko prostovoljstvo

Z don Boskom v misijone

38 Salezijanski misijoni

Glasovi iz Tigraja

S čim hranimo umetno inteligenco?

Papež Frančišek je za letošnji 57. svetovni dan miru napisal poslanico z naslovom *Umetna inteligenca in mir*. S tem se katoliška Cerkev prvič celovito odziva na sicer spodbudni tehnološki in znanstveni napredek z mnogimi etičnimi, vzgojnimi in pravnimi imperativi. V to digitalno revolucijo smo hote ali nehote vključeni vsi, saj jo uporabljamo in z njo sodelujemo z vsakim klikom in drsom na kateremkoli velikem ali malem zaslonu.

Papež Frančišek je spregovoril o zelo aktualni temi, o umetni inteligenci in vse bolj osupljivem napredku tehnologije. Temeljna misel je misel drugega vatikanskega koncila, ko Cerkev ni več sumničava, ampak z upanjem spremlja tehnološki napredek kot veljavno orodje za skupno človeško blaginjo in vesoljno bratstvo.

»Z internetom so naši odnosi postali pravi babilonski stolp. Vemo, da so omrežja kraji, kjer skupaj rastejo zrna in pleveli. Na digitalni svet ne moremo gledati nedolžno. Poleg tega imamo v digitalnem svetu vse izzive čustvenega in družbenega nasilja, spodbujanja sovražnega govora, nebrzdane potrošniške ideologije, vseh vrst ideologij. Zato za odnose v digitalnem svetu potrebujemo nekaj jasnih načel,« v nekem pogovoru pojasnjuje Gildasio Mendes, vrhovni svetovalec za družbeno obveščanje v salezijanski družbi.

Obstajajo »ampak«, ki zahtevajo razmislek o tem, kar se morda zdi le pozitivno. Če s tehnologijo vse postane bolj »pametno«, torej spretno, hitro in enostavno, z avtomatizmom, ki olajša komunikacijo in vsakodnevno življenje doma in v službi, se to zgodi tudi s tistim, kar ni znak človeškega napredka, ampak nasprotno, na primer proizvodnja orožja. Vojna postaja vse bolj »inteligentna«, a tudi nehumana, z orožjem, ki pod vodstvom strateških al-

goritmov, usposobljenih za večjo učinkovitost, uničuje in ubija brez kakršne koli stika med tistimi, ki napadejo, in tistimi, ki so napadeni.

Dete Jezus, ki svoj pogled sooči s pogledom pastirjev in modrih, je Bog, ki uči pot miru, to je pot srečanja z očmi, življenjem, dihom in v tem človeškem stiku poskuša prekiniti verigo nasilja.

To je izhodišče za dobre odnose prek interneta in družabnih omrežij. To je komuniciranje z ljudmi, ki se med seboj poznajo, imajo skupne vrednote in projekte, so etični in zavezani drug drugemu. Se pravi, najprej konkretne izkušnje, doživete, preizkušene z ljudmi, ki bodo nato te odnose nadaljevali prek digitalnega. Ni druge poti kot stik med ljudmi, da bi imeli vsaj nekaj možnosti za gradnjo bratstva med ljudmi in narodi.

Zato je mali Jezus zelo močno značenje miru in postane najbolj inteligentna pot do miru.

Umetna inteligenca nam lahko pomaga v vsakdanjem življenju in ga naredi manj obremenjujočega, ne da bi nas lažje uničila, ampak da bi se lažje srečevali. Umetna inteligenca deluje prek izračunov, človeška inteligenca pa deluje v sistemu, ki ga noben digitalni stroj nima in ga nikoli ne bo imel: srce.

Ko si pogledamo v oči in aktiviramo inteligenco srca, se razorožimo, ljubimo in mir zares postane mogoč.

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
urednik

Ilustracija: Salmi Medina, Paragvaj

Sanjal sem, da sem blizu doma, na prostranem dvorišču, kjer se je zabavala velika množica dečkov. Nekateri so se smejali, drugi so se igrali, nemalo jih je preklinjalo. Ko sem slišal kletvice, sem planil mednje. Poskušal sem jih utišati s pestmi in z besedami. Tedaj se je prikazal imeni ten, gosposko oblečen človek, ogrnjen v bel plašč. Njegov obraz je bil tako svetel, da ga nisem mogel gledati. Poklical me je po imenu in mi velel, naj se postavim na čelo teh fantov. Dodal je:

»Prijatelje si boš moral pridobiti z dobroto in ljubeznijo, ne s pestmi. Daj, pripoveduj jim, razlagaj, da je greh nekaj slabega. Pa tudi, da je prijateljstvo z Gospodom dragocena dobrina.«

Zmeden in prestrašen sem odgovoril, da sem reven in neveden deček, nesposoben, da bi tem paglavcem govoril o veri.

Tedaj so se fantje nehali krohotati, potihnilo je vreščanje in preklinjanje. Zgrnili so se okoli Njega, ki je govoril. Skorajda nevedé, kaj govorim, sem ga vprašal:

»Kdo ste, ki mi narekujete nemogoče?«

»Prav zato, ker se ti zdijo te stvari nemogoče,« mi je odgovoril, »jih moraš s krotkostjo in učenjem spremeniti v mogoče.«

»Kako naj si pridobim znanje?«

»Dal ti bom učiteljico. Pod njenim vodstvom lahko postaneš moder, brez nje pa tudi tisti, ki je moder, postane reven in neveden.«

»Kdo pa ste?«

»Sin nje sem, h kateri te je tvoja mati naučila trikrat na dan moliti.«

»Mati mi vedno pravi, naj se brez njenega dovoljenja ne družim z nekom, ki ga ne poznam. Zato mi povejte, kako vam je ime.«

»Za moje ime vprašaj mojo mater.«

Tedaj sem ob njem zagledal mogočno ženo, odeto v plašč, ki se je čez in čez lesketal, kakor da bi bil ves posut s svetlimi zvezdami. Ker sem bil vedno bolj zmeden, mi je pomignila, naj pridem bliže, me ljubeznivo prijela za roko in mi rekla:

»Glej.«

Pogledal sem in videl, da dečkov ni več. Na tistem kraju pa je bilo veliko kozličkov, psov, mačk, medvedov in še drugih živali. Mogočna žena mi je naročila:

»Na tem polju moraš delati. Postani skromen, močan in klen. In kar boš videl, da se bo zdaj zgodilo s temi živalmi, to moraš storiti ti za moje otroke.«

Gledal sem in glej, na mestu divjih živali se je prikazalo prav toliko blagih jagnjet, ki so poskakovala, tekala, meketala in rajala okoli onega moža in one gospe.

Tedaj sem v sanjah planil v jok. Gospe sem priznal, da nisem ničesar razumel. Pa mi je položila roko na glavo in rekla:

»Vse boš razumel ob svojem času.«

Ko je to izrekla, me je prebudil ropot. Vse je izginilo. Obstal sem z odprtimi usti. Zdelo se mi je, da me roke bolijo od udarcev, ki sem jih delil, lica pa so mi gorela od prejetih klofut.

Janez Bosko, Spomini

za mlade priredil Teresio Bosco, prevod Pavel Peter Bratina

Sanje, ki prebujejo sanje

SRCE, KI 'VOLKOVE' SPREMINJA V 'JAGNJETA'

Letos praznujemo dvestoletnico »sanjske vizije«, ki jo je imel Janezek med devetim in desetim letom v domači hiški v Becchih leta 1824. Sanje, ki so »usmerjale celoten don Boskov način življenja in razmišljanja, še posebej pa način čutenja Božje navzočnosti v življenju vsakega posameznika in v zgodovini sveta«, si zaslužijo, da jih postavimo v središče Vezila, ki usmerja vzgojno-pastoralno leto celotne salezijanske družine. Lahko jih poglobimo v evangeljskem poslanstvu, vzgojnih posegih in dejavnostih družbenega spodbujanja v vseh delih sveta, saj pripadajo skupinam naše družine, ki v don Bosku najde svojega navdihujočega očeta.

Nedvomno gre za sanje, ki jih je don Bosko vse življenje ohranjal v mislih in srcu, kot je sam dejal: »Imel sem sanje, ki so se mi globoko vtisnile v spomin do konca življenja.« Sanje so navzoče na celotni poti salezijanske družbe vse do danes.

POGLED NA SANJE

Sanje same vsebujejo osupljivo karizmatično bogastvo. V njih ni niti ene besede preveč in zagotovo ničesar ne manjka. Več kot očitno je, kako zelo se je don Bosko potrudil, ko jih je zapisal, da bi nam posredoval dejstvo, da to niso le »neke« sanje, ampak moramo nanje gledati kot na »sanje«, ki bodo zaznamovale vse njegovo življenje, čeprav si takrat kot otrok tega ni mogel predstavljati. Dejansko se je skoraj šestdesetletni don Bosko – za tisti čas se

je čutil starega človeka – moral soočiti s težavo, kako bi svoji družbi dal zgodovinsko-duhovni temelj in previdnostne začetke, ki so jo upravičevali. Kaj je lahko boljšega, kot da svojim otrokom »pripoveduje«, kako je tekla zibelka »oratorijske družbe« ter v svojem začetku, razvoju, namenu in metodi postala ustanova, ki jo je Bog hotel kot orodje za odrešenje mladih v novih časih.

SANJE, KI PREBUJAJO SANJE

Dragi člani salezijanske družine, Vezila ne morem predstaviti, ne da bi za mlade in za nas izrazil številne sanje, ki jih nosim v svojem srcu. Lahko jih poistovetim z željo po nadaljnji rasti v karizmatični zvestobi ali s hrepenenjem in vedrim izzivanjem ob spremembah, ki so za nas težke, ali ob odporih, ki lahko zadušijo živi ogenj naše karizme, ali pa s spodbudami, ki želijo uresničiti iste don Boskove sanje, vendar dvesto let pozneje!

Don Bosko nam je v svojem življenju pokazal, da samo pristni odnosi spreminjajo in rešujejo. Papež Frančišek nam pravi isto: »Ni dovolj imeti strukture, če se v njih ne razvijajo pristni odnosi; prav kakovost teh odnosov je tista, ki evangelizira«. Zato izražam željo, da bi vsaka hiša naše salezijanske družine po svetu bila ali postala resnično vzgojni prostor, prostor spoštljivih odnosov, prostor, ki pomaga zdravo rasti. Pri tem lahko in moramo nekaj spremeniti, saj so pristni odnosi izvor naše karizme, izvor srečanja z Bartolomejem Garellijem, izvor don Boskove lastne poklicanosti.

KARD. ÁNGEL F. ARTIME, SDB
vrhovni predstojnik salezijancev

Nedvomno gre za sanje, ki jih je don Bosko vse življenje ohranjal v mislih in srcu, kot je sam dejal: »Imel sem sanje, ki so se mi globoko vtisnile v spomin do konca življenja.« Sanje so navzoče na celotni poti salezijanske družbe vse do danes.

»Kazati na upanje v življenju«

Žiga Kosi je 23-letni študent gradbeništva in že 10 let animator. Prihaja iz župnije Ljubljana Rakovnik, kjer je po birmi postal animator, kasneje tudi mentor, zaslužen je za ustanovitev mladinske gledališke skupine in je tudi eden izmed vodij pritrkovalske skupine. Po več letih vodenja oratorija trenutno aktivno sodeluje s salezijansko mladino (priprava UT in PDV), hkrati pa je trenutno tudi v drugem letu priprave na sotrudiške obljube. Poleg gledališča ga zanima vse, kar je povezano z gradbeništvom (menda poklicna deformacija), je zbiratelj marsičesa (npr. sladkornih vrečk) in se povsod vozi s kolesom, saj pravi, da je to najboljši način transporta po mestu.

KLAVDIJA ŽNIDARŠIČ
mladinska delavka
SMC Rakovnik

Zakaj si se sploh odločil postati animator, kaj je pripomoglo k temu, da si to tudi ostal in kasneje postal tudi eden od mentorjev na Rakovniku?

Da bom animator, sem se odločil predvsem zato, ker sem gledal ostale, starejše animatorje, ko so bili oni animatorji. Med njimi je bil moj starejši brat in zdelo se mi je, da je to 'ful kul' in da bi tudi jaz postal animator. Prvo okolje, kjer vidiš animatorje, je oratorij. Zdelo se mi je, da bi kot animator tudi jaz lahko vodil neko skupino in delavnice, animiral otroke in bil na oratoriju.

Na začetku mi je bilo pač v redu, potem pa je prišla neka prelomnica, ko nisem bil več pripravnik in sem počasi dobival pomembnejše vloge. Npr. ko se je enkrat ugotovilo, da imam igralske sposobnosti, sem koordiniral dramsko igro na oratoriju. To je bila ena prvih stvari, ki so mi jih zaupali. Kmalu sem postal 'primarij' za gledališče (izraz 'primarij' se na Rakovniku uporablja za animatorja, ki je na oratoriju zadolžen za neko področje; npr. dramska igra, velike igre ipd.). Nato sem dokaj hitro postal sovoditelj enega tedna oratorija (od skupnih

štirih tednov), kar je najvišja funkcija. Zaupana mi je bila pet let. Vsakič mi je bilo nekaj novega v izziv, zato sem tudi vztrajal. Če mi po nekaj letih animatorstva ne bi bila zaupana določena odgovornost, za katero bi se mi zdelo, da bi jo dobro opravil, bi se verjetno počutil malo nekoristnega. Ker pa je šlo za postopno dodajanje odgovornosti z vedno novimi izzivi, sem ostal.

Ne vem natančno, kdaj sem postal mentor za kulturo. Trenutni predsednik društva SMC Rakovnik, ki je bil pred mano mentor za kulturo, me je malo vabil in mi predal vodenje božične in miklavževe dramske igre. Očitno je v meni videl potencial. Nekega dne je

Foto: SMC Rakovnik

potem samo rekel: »Ej, Žiga. A bi prevzel mentorstvo za kulturo?« In jaz sem malo za šalo rekel: »Ja, sure. Sej moj brat je tudi mentor, bom pa še jaz.« Prvo leto sploh nisem vedel, kaj so moje naloge, kaj vse spada pod mentorstvo ... Sem pa vseeno vsak mesec prišel na sestanek XD. Potem pa sem naslednje leto že videl, katere stvari bi lahko še naredil in kako bi področje kulture lahko še bolj zaživelo, zato sem si postavljaj nove izzive.

Kot si omenil, si bil precej dejaven na področju gledališča. Začel si tudi z mladinsko gledališko skupino. Kako je nastala, od kod je prišla glavna pobuda zanjo?

Opazil sem, da imamo na Rakovniku otroško gledališko skupino, ki je do 7. razreda, odraslo gledališko skupino, ki je delovala nekaj let, vmes pa so bili dijaki in študentje, ki se na tem področju niso udeleževali, izjema so bile le oratorijske dramske igre. Takrat sem zelo začutil, da bi rad na tem področju nekaj naredil in zato sem 'ustanovil' mladinsko gledališko skupino. Preko vodenja le-te sem se naučil tako organizacije, dogovarjanja kot improvizacije XD. Videl sem, kaj vse se je treba zmeniti, da imaš lahko neke predstavo. Glavna stvar, ki sem se jo naučil, je predvsem, kako načrtovati tako stvar, na kaj biti pozoren, kaj smo že naredili, kaj je še treba, nato pa klicati ljudi naokrog, da so stvari zares izvedene.

Lansko leto ste z gledališko skupino napisali in uprizorili lastno delo. Kako je prišlo do te ideje, kako si se lotil takega projekta? Si zadovoljen z rezultatom?

Po uprizoritvi prvega dela 'Plešasta pevka' smo začeli izbirati novo igro za uprizoritev. Ker nam ni bilo všeč nobe-

Če mi po nekaj letih animatorstva ne bi bila zaupana določena odgovornost, za katero bi se mi zdelo, da bi jo dobro opravil, bi se verjetno počutil malo nekoristnega. Ker pa je šlo za postopno dodajanje odgovornosti z vedno novimi izzivi, sem ostal.

Foto: SMC Rakovnik

Salezijanec
sotrudnik je
'navaden'
človek, laik,
ki želi živeti svoje
življenje v skladu
s salezijansko
karizmo, v veselju
in optimizmu.

no delo, smo prišli na idejo, da napišemo svojo igro. Zamisel je bila, da napišemo apokaliptično dramo z različnimi problematikami sodobnega časa (odvisnost od ekranov, osamljenost, samomor, evtanazija ipd.), ki bo odražala uničevanje in pomanjkanje družinskih odnosov. Potem se je začel proces dogovarjanja, določevanja oseb, problematik, pisanja itd. Cel proces je trajal kakšno leto, vmes je bila še korona, zato smo potem pisali še na daljavo. Najtežji del je bilo pisanje samega teksta, da bi res združeval trud vseh v skupini. Poleg tega smo hkrati razmišljali, kdo bi igral katero vlogo, kar je cel proces nekako zaviralo. Končna odločitev je bila, da napišemo igro, ki pa je ne bi igrali mi, ampak ena druga skupina. Potem smo tekst še brusili, da smo na koncu dobili delo, s katerim smo bili zadovoljni. Na koncu smo se le odločili, da ga tudi sami uprizorimo. Druga faza je bila priprava na uprizoritev. Imeli smo avdicijo in izbrali igralce. V času še enega šolskega leta smo se potem z ekipo igralcev pripravljali na premiero. Tudi v tej fazi je še prišlo do manjših sprememb prizorov in teksta. Premiera s tremi ponovitvami je končno prišla na vrsto jeseni 2022. Ko gledam nazaj, sem vesel, da smo šli v ta proces, čeprav nismo vedeli, ali nam bo uspelo. Se mi pa zdi, da nam je na koncu zelo dobro uspelo in kar nekaj gledalcev je reklo, da jim je predstava dala misliti, kar je bil tudi naš prvotni namen. Celo predstavo (Vrt zemeljskih naslad – Plesen) imamo tudi posneto in objavljeno na YouTubu.

Načrtujete kaj podobnega tudi v prihodnje?

V bližnji prihodnosti zaenkrat ne načrtujemo podobnega projekta, je bila pa to zagotovo dobra izkušnja. Sedaj se lahko vsaj 'pohvalimo' s tem, da smo se preizkusili tudi v pisanju, ne le igranju dramskega dela. Če se bomo kdaj v

prihodnosti ponovno lotili česa podobnega, pa imamo zdaj nekaj izkušenj za sabo, da približno vemo, kako to izgleda in na kaj moramo biti pozorni.

Lansko leto si se vključil tudi v skupino, ki se pripravlja na sotrudništvo. Kako bi v nekaj besedah pojasnil, kdo je salezijanec sotrudnik?

Salezijanec sotrudnik je 'navaden' človek, laik, ki želi živeti svoje življenje v skladu s salezijansko karizmo, v veselju in optimizmu. Po don Boskovem zgledu nadaljuje njegovo delo v družini, župniji, na delovnem mestu, med prijatelji ipd. Mladim se trudi pokazati, da je neko upanje v življenju, jih poklicati z 'ulice' in razvijati njihove talente. Se mi zdi, da na nek način to že počnem, sploh z našo dramsko skupino, kjer se na koncu lepo vidi, kaj lahko mlad človek naredi iz sebe, katere talente lahko razvije, če ga nekdo pri tem spodbuja. Rekel bi, da je to oznanjevalec Kristusa in evangelija, ki to počne po don Boskovi karizmi.

Kako to, da si se sploh odločil stopiti na pot priprave za sotrudnika?

Eno leto smo imeli na USA vikendu gosta Rema Mariča (svoj čas je bil več let aktiven animator, mentor in birmanski voditelj na Rakovniku), ki se je ravno takrat pripravljal na sotrudništvo. Ponovil se mi je občutek, ki sem ga imel pred desetimi leti, ko sem gledal brata, ki je bil animator: »Sure, bom pa animator ...« Takrat me je misel na sotrudništvo začela privlačiti in razmišljal sem, ali se v prihodnosti vidim kot salezijanec sotrudnik. Po spodbudah kaplana in duhovnega spremljevalca sem se lansko leto priključil skupini za pravico na sotrudništvo. Zelo sem vesel, da na tej poti nisem sam, saj se nas na sotrudniške obljube hkrati pripravlja petnajst zagretih mladih.

Verjel sem obljubil sem ozdravel sem

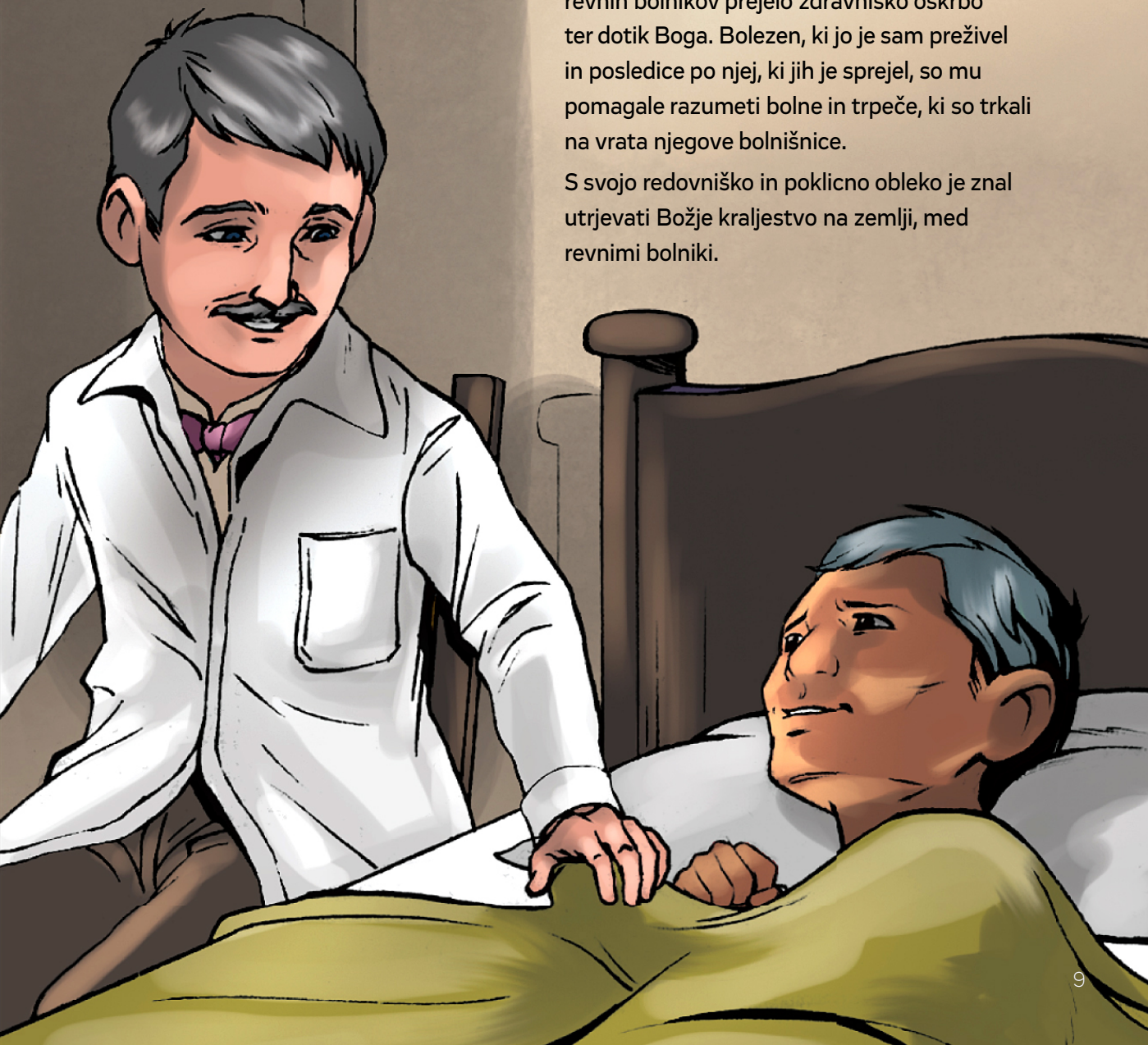
Pripravlja
TOMAŽ STOJC, SDB

Znane besede cesarja rimskega imperatorja Julija Cezarja še danes odmevajo po šolah, univerzah ter navdihujejo zgodovinarje. Te besede so vsem poznane: »Prišel, videl, zmagal.« Po svoje čisto navadne besede, ki pa so v svojem času spreminjale rimski imperij. Za temi besedami je bila volja, želja in trma Julija Cezarja.

Za nas kristjane pa so svetniki zgled volje, želje in trme, ki prihaja od Boga, da se širi in utrjuje Božje kraljestvo na zemlji.

Eden od teh zgledov je bil salezijanec brat sv. Artemij Zatti. Preko njegovih besed »Verjel sem, obljubil sem, ozdravel sem« je mnogo revnih bolnikov prejelo zdravniško oskrbo ter dotik Boga. Bolezen, ki jo je sam preživel in posledice po njej, ki jih je sprejel, so mu pomagale razumeti bolne in trpeče, ki so trkali na vrata njegove bolnišnice.

S svojo redovniško in poklicno obleko je znal utrjevati Božje kraljestvo na zemlji, med revnimi bolniki.

Pandorina skrinjica otroške radovednosti

GAŠPER OTRIN, SDB
ravnatelj Doma
Janeza Boska Želimlje

Raziskave kažejo, da radovednost večkrat premaga strah kot pa obratno in da je zadovoljstvo večje, če smo odkrili nekaj novega in s pogumom premagali strah, kot pa če bi do tega prišli po ustaljeni poti.

Ena od bolj poznanih grških mitoloških zgodb govori o Pandori, ženskem kipu, ob katerem so bogovi osupnili in je ob Zevsovem dihu postala živo bitje. Poimenoval jo je Pandora, kar pomeni »tista, ki vsebuje vse darove« – dobila jih je namreč od bogov. Med drugimi je od Hermesa dobila dar radovednosti, Zeus pa ji je izročil slonokoščeno skrinjico in jo posvaril, naj dobro pazi nanjo in je nikar ne odpira! Tako se je Pandora odpravila na Zemljo in zaživela polno življenje. Njena radovednost jo je večkrat vodila do vprašanja, kaj je v skrinjici. Nekega jutra je skrinjico odprla le za hip, a je njeno dejanje človeštvo drago stalo. Ko je odprla pokrov, se je iz skrinjice vzdignil temen oblak, ki je prekril Zemljo, iz njega pa so prišle jeza, razočaranje, bolezni, norosti, žalost, zavist ... in se počasi naselile na Zemlji. Ljudje naenkrat niso imeli več miru in počasi so se spreminjali v kruta in slaba bitja. Čisto na koncu, ko so iz skrinjice odletele že vse slabosti, je zadnja priletela tudi mala ptica, ki ji je dejala: »Pandora, ali vidiš moje zeleno perje? Ime mi je Upanje, bila sem skrita na dnu skrinjice, ampak sedaj bom poletela v svet, da bom lajšala srca vseh, ki trpijo in jim vlivala hrabrost in vero.«

OSEBNOSTNA MOČ

Samo predstavljamo si lahko Pandorino stisko: prejela je dar radovednosti in hkrati skrinjico, ki je ne sme odpreti. Je kakor prepovedan sad, ki ga Adam in Eva nista smela utrgati v Edenu, a sta

to storila, kakor je storila to Pandora z namenom, da zadovolji svojo radovednost. Oscar Wilde je zapisal: Edini način, kako se znebiti skušnjave, je, da se ji prepustimo. In prav ta človeška RADOVEDNOST je v zgodovini storila že mnogo dobrega, pa tudi mnogo slabega. Kaj sploh lahko rečemo o radovednosti? Je kakor motor, ki nas kljub strahu in utrujenosti žene dalje. To dobro vedo mediji, ki želijo v naslovih objav pritegniti čim več bralcev in gledalcev. Prvaki v radovednosti pa so otroci, saj poznamo tisto mantra dvo- in triletnih malčkov: »Mami, kaj je to?«, »Zakaj je to?«, »Kako je to?«, »Kje je to?« – en kup 'zakajev'. Radovednost je osebnostna moč, ki želi prodreti v stvari in ideje zaradi njih samih.

STRAH IN POGUM V RADOVEDNOSTI

Kadar gre za radovednost, za odkrivanje še nepoznanega, je v neki meri vedno prisoten tudi strah. Raziskave kažejo, da radovednost večkrat premaga strah kot pa obratno in da je zadovoljstvo večje, če smo odkrili nekaj novega in s pogumom premagali strah, kot pa če bi do tega prišli po ustaljeni poti. Morda bi veljalo premisliti, kako je s tem v šoli in pri verouku. Ali v otrocih zbudimo bolj strah pred neuspehom in slabo oceno ali bolj nagovarjamo njihovo radovednost? Jih je bolj strah spraševanje, preverjanje, točkovanje, doseganja normativov ali pa v njih budimo radovednost, raziskovanje, ustvarjalnost in

Foto: Pixabay

Moč njegove psihe v svojem čustvenem naboju kar sili mladostnika, da odkriva nove načine svojega vedenja, odnosa do stvari in do ljudi.

pogum? Otroci in mladi, ki so pod vplivom strahu pred neuspehom, namreč ne bodo zapustili svoje cone udobja in bodo vedno bolj 'neradovedni'.

VZGAJAJMO TAKO, DA NE DUŠIMO RADOVEDNOSTI

Če bo osebi že v ranem otroštvu prepovedano izražati radovednost in jo bodo starši, vzgojitelji in drugi v otroku dušili, bomo po vsej verjetnosti dobili nemotiviranega, neuspešnega, apatičnega učenca, ki mu bo pomembno samo to, da bo staršem, učiteljem, katehetom ugajal zgolj zato, da bi bili zadovoljni z njim. Tak otrok ne bo hrepenel po znanju, ne bo se zanimal za učno snov. In pri tem nosijo ključno vlogo odrasli, ki morajo otroka spodbujati in dopustiti, da kaj naredi narobe, da zgreši, da se opeče in tako sam spozna in sprejme svoje napake in jih skuša popraviti. Brez radovednosti ni napak in brez napak se ničesar ne naučimo oz. se naučimo zgolj na nivoju misli. Radovednost je

tesno povezana z zadovoljstvom v življenju, inteligentnostjo, smislom, dobrimi medosebnimi odnosi, ljubeznijo do učenja, ustvarjalnostjo, upanjem in vero. Nujno je, da v otroku spodbujamo radovednost, jo krepimo in osmislimo.

RADOVEDNOST V NAJSTNIŠTVU

Otroška radovednost se v najstništvu prelevi v radovedno, tudi nevarno tveganje na mnogih področjih. Moč njegove psihe v svojem čustvenem naboju kar sili mladostnika, da odkriva nove načine svojega vedenja, odnosa do stvari in do ljudi. Mladostniki pred seboj vidijo predvsem pozitivne posledice svojih dejanj, poudarjajo dobre plati in banalizirajo slabe, zato so po naravi uporniki, njihova radovednost pa se kaže tudi v ustvarjalnem raziskovanju in razmišljanju izven okvirjev. In spet je tukaj vprašanje, kako to dejstvo inteligentno vkomponirati v učni proces, v vzgojno prizadevanje in v domače, družinsko okolje.

Moje življenje kot zgodba

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
delegat za poklicno animacijo

Vsak izmed nas je nosilec neponovljive zgodbe, ki je dragocena v Božjih očeh. Bog z vsakim od nas piše neponovljivo življenjsko zgodbo. Sv. mati Terezija je večkrat ponavljala: »Sem majhen svinčnik v rokah Boga, ki piše ljubezensko pismo svetu.« Nekdo je izrekel misel, da je vsak izmed nas peti evangelij. Po vsakem človeku želi spregovoriti Bog temu svetu! Poznamo rek: »Bog po krikih črtah ravno piše.« To velja za vsakega izmed nas. S krstom smo postali udje Njegovega skrivnostnega telesa, Cerkve, zato moja zgodba ni zgolj privatna; je del veličastnejše in večje zgodbe. Otroci, mladi ali odrasli me večkrat prosijo, da z njimi delim kakšen delček iz svoje življenjske zgodbe. Pogosto me sprašujejo, kako me je Bog poklical,

vodil in spreminjal v življenju. Kakšno vlogo ima Bog v moji življenjski zgodbi? Mladi radi prisluhnejo življenjskim zgodbam. To pritrjuje temu, kar je že blaženi Pavel VI. preroško napovedal: »Danes ljudje ne poslušajo učiteljev, ampak pričevalce.«

Zelo zanimivo piše tudi Peterson v knjigi *12 pravil za življenje, protistrup za kaos*: »Uredite svojo zgodbo. Preteklo, sedanjost, prihodnost – vse so pomembne. Morate si zarisati svojo pot. Morate vedeti, kje ste bili, da ne boste ponavljali napak iz preteklosti. Morate vedeti, kje ste, sicer ne boste mogli zarisati smeri od svojega izhodišča do svojega cilja. Vedeti morate, kam greste, sicer boste utonili v negotovosti, nepredvidljivosti in kaosu ter stradali upanja in navdiha.

SALEZIJANSKI MOLITVENI NAMEN

FEBRUAR

Za kulturne delavce, da bi navdih za svoje delovanje iskali v Božji lepoti in resnici.

MAREC

Za matere, ki živijo v stiski in negotovosti, da bi črpale moč za življenje v zaupanju v Božjo previdnost in varstvu preblazene Device Marije.

APRIL

Za salezijance inšpektorije sv. Cirila in Metoda, da bi s pomočjo inšpektorialnega zbora naravnali svoje življenje na Božje voljo in karizmatično prebudili ljubezen do mladih, posebno najbolj pozabljenih.

Na potovanju ste, v dobrem in slabem.« Peterson meni, da so naše individualne zgodbe prepletene z zgodbami ljudi v našem življenju, zato jih brez njih ne moremo razumeti. S svojimi vsakodnevni odločitvami v dejanjih pišemo zgodbo svojega življenja in prispevamo k zgodbam vseh, katerih življenja se dotikamo.

Aljoša Bagola je izjemen pripovedovalec zgodb. Zgodbe, ki v poslušalcu prebujajo nove uvide samega sebe. Včasih zelo uspešen oglaševalski guru, danes pa pisec knjižnih uspešnic in eden najbolj prepoznavnih predavateljev pri nas. Pripoveduje zgodbe, ki v poslušalcu prebujajo nove uvide samega sebe. Pred leti ga je težka izkušnja z izgorelostjo dodobra prevetrila in mu podarila izzive, ki jih ni spregledal. V njih je prepoznal priložnost za samoraziskovanje, za nikoli končan proces, ki človeku omogoča ustvarjalen napredek. Če se je le pripravljen izviti iz svojega zapretka, pravi. Zelo rad ima besede in je z njimi ustvarjalen. Besede pletejo zgodbo, Bagola pravi, da so zgodbe ključna valuta našega obstoja. Zakaj? »Zato, ker zgodbe našemu obstoju dajejo smisel. Zgodbe nam dajejo psihično varnost, nas povezujejo, navdihujejo, dajejo identiteto, ponujajo izbire, osvetljujejo možnosti. Žal so družbena omrežja ugrabila koncept zgodbe. Danes nas omrežja v vsakem trenutku silijo k ustvarjanju zgodb (your story), ki pa to niso. Ko objavimo fotografijo, kjer sprehajamo psa ali nizkokalorično zajtrkujemo, so to zgolj utrinki iz življenja. Zgodba pa mora imeti strukturo, dramo, konflikt. Vrednost zgodbe je v tem, da sporoča, da se vsi v življenju sicer soočamo s konflikti, preizkušnjami in na prvi pogled nemožnimi izzivi, a so vsi rešljivi. Zato je zgodba ključno človeško bogastvo.«

Tudi Jezus je rad pripovedoval zgodbe, prilike. Grška beseda za priliko je

Foto: Blaž Žnidaršič

parabola, *para-ballein*, pomeni »vreči naprej«. Naše življenje je do neke mere vrženo pred ljudi, vedno smo izpostavljeni, pred drugimi kažemo to, kar smo. Zato sleherno življenje pušča za seboj določeno sled, za nami vedno nekaj ostane, kar drugi občutijo in si zapomnijo.

Za nas kristjane je najpomembnejša Jezusova zgodba. Zgodba Božjega sina, ki se je učlovečil, je zelo dramatična in povedna. Vrhunec doseže v svetem tridnevju. Zato se v premišljevanju in molitvi vedno znova vračamo k Jezusovemu trpljenju, smrti in vstajenju.

Rad imam tudi zgodbe različnih svetopisemskih osebnosti, ker Sveto pismo dopušča, da jih spoznamo v vsej veličini in tragiki. Sveto pismo ne idealizira življenja, tako nam omogoča, da se tudi mi prepoznamo v njem in se sprejmemo v lastni veličini in tragiki. Svetopisemske zgodbe nam kažejo, kako Bog vstopa v življenje vsakega človeka, ki ga je pripravljen sprejeti. Bog deluje v realnosti in ne v idealnih razmerah, ki ne obstajajo.

Vsem želim, da bi prepoznali sebe kot dragoceno zgodbo, s katero Bog sporoča, da nas ljubi, in želi, da bi v tem življenju uspeli.

Svetopisemske zgodbe nam kažejo, kako Bog vstopa v življenje vsakega človeka, ki ga je pripravljen sprejeti.

Hvaležnost Njemu, ki nas je poklical

DON BOSKOVA
PROSTOVOLJKA

Ob praznovanju spomina blaženega Filipa Rinaldija, ustanovitelja don Boskovih prostovoljk, me nagovarjajo njegove besede: »To, kar resnično velja, je premišljevanje, polno ponižnosti in ljubezni. Opravite ga, tudi če samo eno minuto, toda vsak dan ...«

Ko razmišljam ob odlomku Lk 5,1–11, si kar ne morem predstavljati Petrovega navdušenja, da je Gospod za svojo prižnico izbral prav njegov čoln. Jezus tega ni storil zato, ker bi mu bil Peter najbolj simpatičen ali ker bi bil najboljši. Peter se je tega zavedal, zato je bil tega zaupanja še toliko bolj vesel. Po končanem Jezusovem govoru in velikem ribjem

ulovu Peter začne razmišljati, kdo je ta, ki je stopil v čoln njegovega življenja. Padel je k Jezusovim nogam in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek.« Spomnil se je namreč, kaj vse v njegovem življenju ni bilo na pravem mestu. Spomnil se je svoje grešnosti! Toda vse to je premagal, ko je spoznal, da ga Jezus sprejema takega, kot je! V njem se je zbudilo tisto zaupanje, na temelju katerega je začel odkrivati Jezusovo veličino, vsemogočnost, dobroto, ljubezen in usmiljenje.

Draga bralka, če želiš tudi ti živeti v svetu kot don Boskova prostovoljka, se nam oglasi.

dbpnatalija@gmail.com

031 435 427

Kaj pa v mojem življenju? Ko me je Jezus poklical v poklic posvečenega življenja v svetu, je na poseben način vstopil tudi v čoln mojega življenja. Izkazal mi je veliko zaupanje! Ni se oziral na mojo prehojeno pot, na stranpoti, na slabosti in številne padce, ki sem jih doživljala. Le na rahlo me je povabil: »Ne boj se, pridi in hodi za menoj.« Naj razmišljam in razglabljam še tako dolgo, vedno znova bom spoznala, da ob tej Jezusovi izvolitvi nimam nobenih zaslug. Sv. Pavel me v prvem pismu Korinčanom sprašuje: »Kaj pa imaš, česar nisi prejel?« (4,7) Torej mi je podarjeno tudi življenje, vera, želja po iskanju Boga, duhovni poklic! Se tega zavedam? Ali

»Nihče ne sme vedeti, kaj dozoreva v vašem srcu; molčite, ne kličite nobene, vaš dober zgled bo zadostoval ... «

BLAŽENI FILIP RINALDI

nisem morda podobna enemu izmed devetih gobavcev, ki so bili ozdravljeni, pa se Jezusu niso prišli zahvalit?

Mar ni Jezus v trenutku, ko nas je poklical in nam dal milost, da smo izrekle svoj tihi »da«, v nekem smislu ozdravil tudi nas? Osvobodil nas je iskanja in negotovega tavanja po svetu ter nam zagotovil svojo pomoč in oporo. Zdaj vemo, da je naš Učitelj in Gospodar on, ki skrbi za nas, nam daje moči in nas varuje na vsakem koraku.

Naj bo vse naše prizadevanje in zvestoba poklicu, za katerega nas je izbral, ena sama hvaležnost za prejete milosti in lepe trenutke, ko se nahajamo v Njegovem objemu. Iz ljubezni in hvaležnosti do Jezusa skušajmo kdaj sprejeti tudi kakšno grenko kapljico. Darujmo mu odpovedi in žrtve, še posebno tiste, ki so povezane z našim življenjem v Ustanovi in skupini. On sam nam je dal zgled zvestega izvrševanja Očetove volje. Uči nas po notranjem glasu, po Svetem pismu, duhovnem voditelju, konstitucijah. Naša sreča v duhovnem poklicu bo toliko večja, kolikor bolj bo zvest naš odgovor na Božji klic. Gospod ne pričakuje od nas zagrenjenih obrazov in zapiranja vase, kajti »veselega darovalca ljubi Gospod«.

Srečanje delegatov salezijanske družine // Med 22. in 25. novembrom 2023 je v Krakovu na Poljskem potekalo srečanje inšpektorialnih delegatov salezijanske družine za salezijansko pokrajino Srednja in Severna Evropa. Poleg samih delegatov so bili na srečanje povabljeni tudi predstavniki posameznih vej salezijanske družine.

Iz Slovenije so se srečanja udeležili Vimoš Svarc, inšpektorialni delegat za salezijansko družino pri SDB, s. Simona Komar FMA, delegatka za salezijansko družino pri sestrah salezijankah, in sotrudnica Blažka Merkac, pokrajinska koordinatorka za salezijance sotrudnike. Namen srečanja je bil prepoznati realnost salezijanske družine v pokrajini Srednja in Severna Evropa, krepitev povezovanja znotraj različnih skupin salezijanske družine ter utrditev vloge delegata v spremljanju skupine. *Blažka Merkac, Sals*

Novе članice ZMP v Mariboru // Do sedaj je v mariborski skupini ZMP naredilo obljubo 37 članov: prvih pet 25. maja 2004, zadnji štirje na praznik Brezmadežnega spočetja 2023. ZMP je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1869 (takrat kot bratovščino), leto dni po posvetitvi bazilike Marije Pomočnice v Turinu. Stavba je bila snovni spomenik njegove ljubezni do Marije Pomočnice. Bil je prepričan, da je vsaka opeka v tej veličastni baziliki poseben čudež Marije Pomočnice. Zato je Mariji »postavil« tudi živ spomenik, Združenje Marije Pomočnice, ki naj bi bilo nosilka njenega češčenja za vso salezijansko družino, ki danes šteje že petintrideset skupin po vsem salezijanskem svetu v več kot sto državah.

Pri sv. Janezu Bosku smo veseli novih članov. Tokrat smo tudi obljubili, da bomo 20-letnico ZMP v Mariboru 2024 slovesno proslavili kot župnijski praznik na praznik Marije Pomočnice 24. maja. Obljube novih članov bi bile najlepše voščilo in darilo Mariji Pomočnici za njen praznik. Vsak dober kristjan je povabljen, da postane član ZMP, saj je to preprosto oblika praktičnega krščanstva, ki ga živimo v svetu. *Tone Ciglar, SDB*

Molitev za praznovanje 150–letnice Zdrúženja salezijancev sotrudnikov

Z namenom, da bi bila priprava na 150–letnico blagoslovljena in nas vse povezovala, je nastala skupna molitev. Prevedena je v večino jezikov in vabi k skupni molitvi za blagoslov Zdrúženja in priprave na veliko praznovanje.

»Mi pa, tvoje ljudstvo, ovce tvoje paše, se ti bomo zahvaljevali na veke, od roda do roda bomo pripovedovali tvojo hvalnico.« *Psalm 78,13*

Gospod, prihajamo pred Te, da bi se ti zahvalili in te hvalili za dar
Zdrúženja salezijancev sotrudnikov.

Blagoslovil si nas bolj, kot smo lahko upali, pričakovali ali si zaslužili.
Gospod, Tebi zaupamo svoje načrte za praznovanje 150–letnice našega združenja.

Izročamo Ti vse tiste, ki so imeli vlogo v preteklih 150 letih obstoja
našega združenja, saj vemo, da si bil Ti tisti, ki je deloval po njih.
Naj nič ne preseže veselja, ki preveva naša srca zaradi teh 150 let
pripadnosti salezijanski družini.

Naj sanje našega očeta in ustanovitelja postanejo naše sanje,
naj bomo zvesti obljubi, ki smo jo dali,
da bomo izpolnili njegovo poslanstvo v Cerкви
in mladim zagotovili svetlo prihodnost.

Zahvaljujemo se ti za dar Svetega Duha, ki vodi in tiho usmerja naše korake.

Naj nas ohranja pozorne in zavedajoče se njegovega vodstva.

Zahvaljujemo se ti za tvojega Sina, Besedo, ki je bila od začetka, ki je umrl in
vstal za nas. Zahvaljujemo se ti za Marijo, našo mater, ki je vodila in podpirala
don Boska pri ustanovitvi našega združenja in je še naprej naša nenehna pomoč.

Zahvaljujemo se ti za don Boska, našega očeta in ustanovitelja, po katerem si
pokazal svojo posebno ljubezen do nas in skrb za mlade. Pomagaj nam, da bomo
zvesti njegovi karizmi. Verjamemo, da si nismo mi izbrali tebe, ampak si ti izbral
nas in določil, da gremo in obrodimo sad ter da naš sad ostane. (*Prim. Jn 15,16*)

Pridi Sveti Duh, živi v nas z Bogom Očetom in Sinom
ter nam podeli svojo obilno milost, da nas posveti in naredi eno.

Oče, naj bo Duh, ki prebiva v naših srcih, glas naše molitve.

Naj nas vodi v dialogu s teboj, da bi odkrili bogastvo tvoje ljubezni in s tvojo
milostjo preoblikovali naša življenja po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

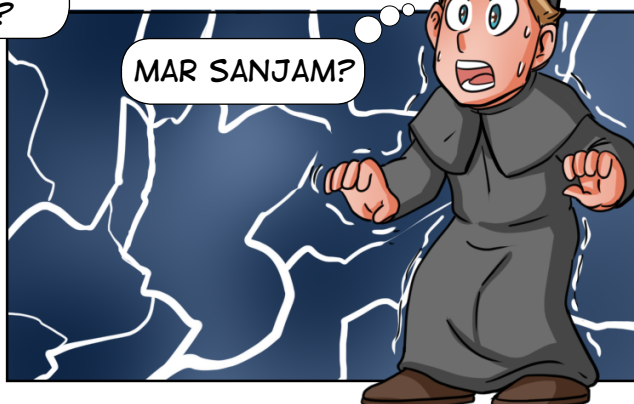
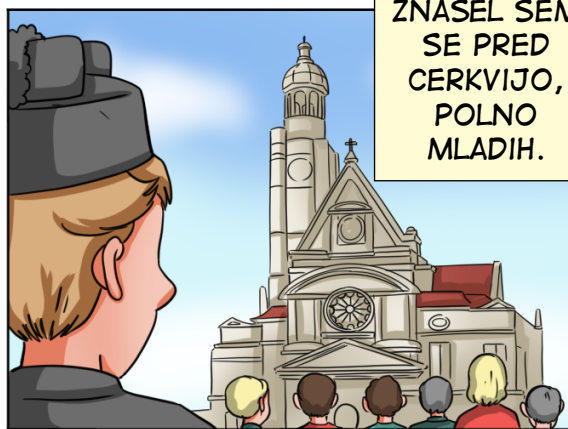

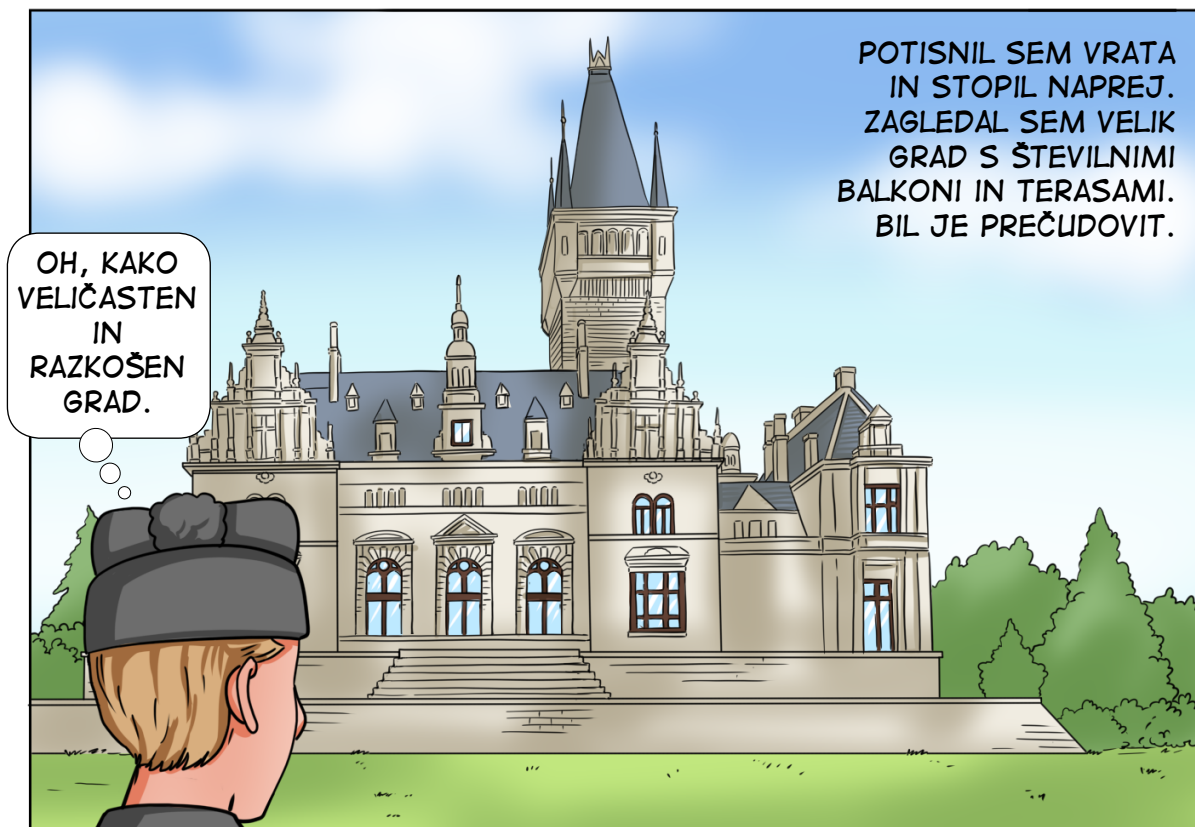
BELA RUTA²

DON BOSKOVI SALEZIJANCI VIETNAM

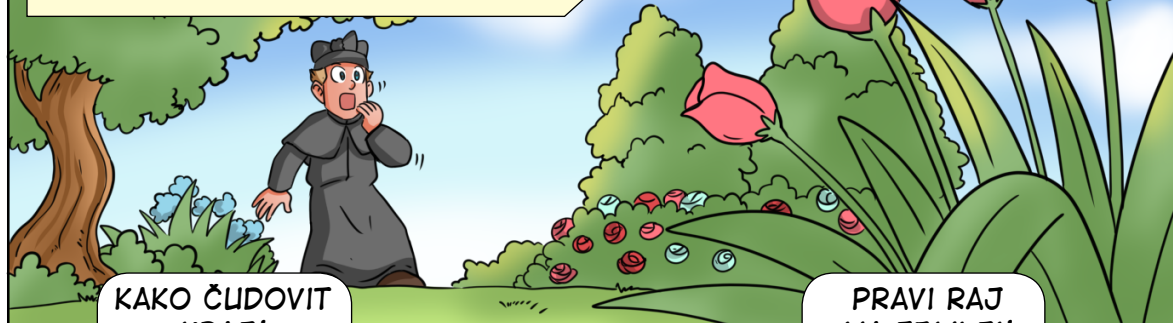
PREVEDEL Vinko Le Thanh Trung SDB

UREDIL Marko Suhoveršnik SDB

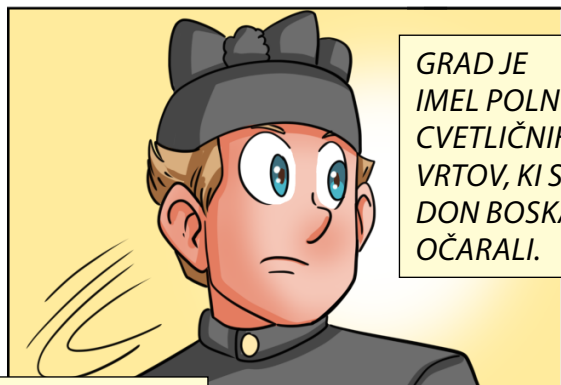
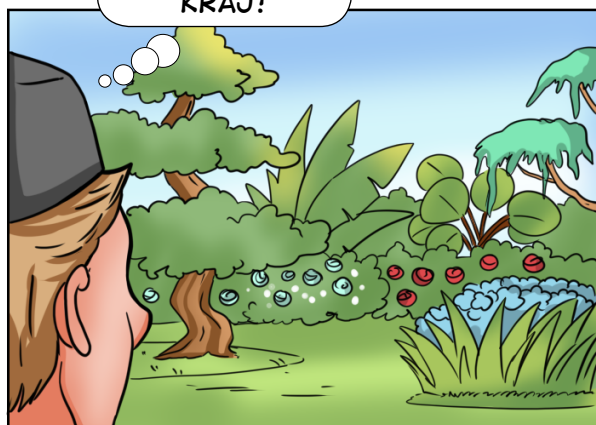

GRAD JE OBDAJAL PREČUDOVIT IN OČARLJIV VRT, POLN PRELEPEGA CVETJA, KI SE JE RAZPROSTIRAL DALEČ NAOKROG.

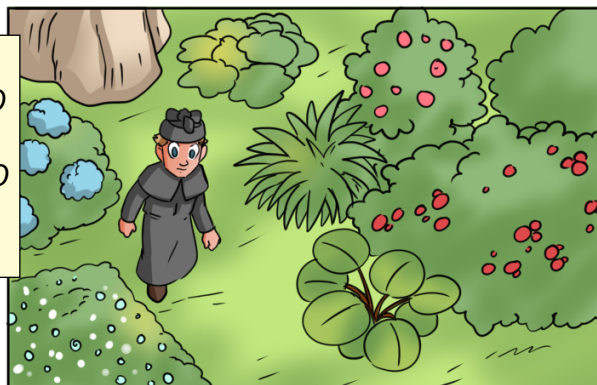

KAKO ČUDOVIT KRAJ!

PRAVI RAJ NA ZEMLJI!

GRAD JE IMEL POLNO CVETLIČNIH VRTOV, KI SO DON BOSKA OČARALI.

V PREDELU VRTA SEM ZASLIŠAL POGOVOR. SKUPINA MLADIH JE BILA ZBRANA OKOLI NEKE GOSPE ...

OH, KONČNO, MLADI IN NEKA GOSPA!

TAKOJ
STOPIM
BLIŽE!

KO SEM PRISTOPIB BLIŽE, SEM OPAZIL,
DA GOSPA V ROKI DRŽI BELE RUTE
IN JIH DELI MLADIM.

POUČILA JIH JE:

NE DVIGAJTE RUT,
KO PIHA VETER!

DOBRO SI
ZAPOMNITE:
KO ZAPIHA
VETER,
SE OBNITE
NA DESNO,
NIKAKOR NE
NA LEVO.

KO SO VSI PREJELI VSAK SVOJO RUTO, SO DRUG ZA DRUGIM
TIHO ODŠLI NA GRAJSKO PLOŠČAD. VSAK JE V ROKAH
NOSIL SVOJO RUTO.

LE KAJ
BODO POČELI
NA TERASI?

Se nadaljuje ...

DRAGI DON BOSKOVI PRIJATELJI

Leto, ki je za nami, je bilo zelo nepredvidljivo. Ob izzivih narave in družbe smo pokazali svojo povezanost in solidarnost. Člani salezijanske družine in don Boskovi prijatelji v Sloveniji po svojih močeh še vedno prispevate kapljice dobrote in pomoči, da bi kot družba rasli in se krepili v materialnih in duhovnih dobrinah.

Don Boskova salezijanska karizma navdihuje mnoge dejavnosti, pobude, hiše in ustanove. Zajema širok krog otrok, mladih, družin, skupin in posameznikov, ki s pomočjo redovnikov, redovnic, posvečenih oseb in dejavnih laikov odkrivajo poti do najvišjega cilja salezijanske preventivne vzgoje, ki je osebno srečanje z Jezusom Kristusom. Pri tem jih od zgoraj podpira nebeška množica svetih, blaženih in svetlih zgledov, kot je Andrej Majcen, z Marijo Pomočnico na čelu.

V vsakdanjem konkretnem salezijanskem poslanstvu pa ste neprecenljivi vsi bralci slovenskega Salezijanskega vestni-

ka, vsi molivci, sodelavci in dobrotniki, ki z duhovnimi in materialnimi darovi omogočate, da lahko člani salezijanske družine storijo mnogo dobrega in sejejo evangeljska semena poti, resnice in življenja.

Za vse se vam v don Boskovem imenu iz srca zahvaljujemo v molitvah in mislih pri Mariji Pomočnici kristjanov.

Vsakemu posebej želimo Božjega blagoslova, miru in notranje sreče v zavedanju, da je prav vsak izmed vas kamenček v mozaiku Božje podobe na tem našem svetu.

*MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
UREDNIK DON BOSKA*

FUNDACIJA
DON BOSKO

Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana

SPLET **fundacija.donbosko.si**
 FB **Fundacija don Bosko**
 T **041 357 640** (Janez Krnc)
 T **030 362 800** (Fundacija)
 E POŠTA **fundacija@sdb.si**

SPOŠTOVANI DOBROTNIKI

Z vašo pomočjo smo tudi v preteklem letu naredili izjemne korake. Še vedno ste nepogrešljivi ob zbiranju sredstev za **pomoč Ukrajini** pri blaženju posledic ruske agresije.

V sodelovanju z dijaki Doma Janeza Boska Želimlje, čarodejem Dukulom in v spremstvu angelčkov ter prijetne glasbe je sv. Miklavž že drugič zapored obiskal otroke v sirotišnici blizu Postojne. Neizmerno hvaležnost skozi oči in nasmeh otrok prenašamo vsem podpornikom in dobrotnikom Fundacije don Bosko.

Vaša pa je bila tudi neprecenljiva **pomoč ob poplavih** v Sloveniji, ki so prizadele številne družine in domove.

Radi bi se iskreno zahvalili za vso vašo predanost in zaupanje v naše delo.

Letos, ko se spominjamo 25. obletnice rojstva za nebesa Božjega služabnika Andreja Majcna, bo tudi naša pomoč v znamenju sodelovanja z Vietnamom. Pridružili se bomo **projektu izgradnje sirotišnice**, ki jo bodo vodili tamkajšnji salezijanci. Že sedaj iskrena hvala za pomoč pri sodelovanju.

Vabljeni na srečanje dobrotnikov Fundacije don Bosko, v nedeljo, 4. februarja 2024.

Srečanje bomo pričeli s sveto mašo **ob 15. uri v kapeli Majcnove hiše na Rakovniku**, nadaljevali pa ob sproščnem druženju. Nagovoril nas bo vicepostulator dr. Alojzij Slavko Snoj, ki v imenu slovenske salezijanske inšpektorije pomaga pri postopku za beatifikacijo in kanonizacijo Božjega služabnika Andreja Majcna.

Če bom po Božjem usmiljenju in Marijinem varstvu po smrti vreden, da bom sprejet v nebeško kraljestvo, bom vedno molil za vse, posebno še za naše dobrotnike, naj Bog blagoslovi nje in njihove družine, da bodo nekoč vsi prišli večno slavit Boga in prepevat Božjemu veličastvu.

SVETI JANEZ BOSKO

Ime plačnika	UPN QR - potrdilo
Namen in rok plačila	
PODPORA SALEZIJANSKI VZGOJNI DEJAVNOSTI	
Znesek	
EUR	
IBAN in referenca prejemnika	
SI56 0205 8026 2282 413	
SI00 400	
Ime prejemnika	
USTANOVA FUNDACIJA DON BOSKO	
RAKOVNIŠKA ULICA 6	
1000 LJUBLJANA	

Koda QR	IBAN plačnika	Pollog	Dvig
	Referenca plačnika	☒	☒
	SI99		
	Ime, ulica in kraj plačnika		
	Znesek	Datum plačila	Nujno
	EUR		☒
		Rok plačila	
Koda namena	Namen plačila		
CHAR	PODPORA SALEZIJANSKI VZGOJNI DEJAVNOSTI		
IBAN prejemnika			UPN QR
SI56 0205 8026 2282 413			
Referenca prejemnika			
SI00 400			
Ime, ulica in kraj prejemnika			
USTANOVA FUNDACIJA DON BOSKO			
RAKOVNIŠKA ULICA 6			
1000 LJUBLJANA			
			Podpis plačnika (neobvezno žig)

Pozor za vpis: ponudnika plačilnih storitev

Pozor za vpis: ponudnika plačilnih storitev

Marija sije, ker je mati in varuhinja. Ona, ki je mati in učiteljica, gleda na svet mladih, ki jo iščejo, čeprav je na poti veliko hrupa in teme. Govori v tišini in ohranja luč upanja, ki gori.

KARDINAL ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Don Bosko nas uči, kako z vero vzgajati mlade

Don Bosko spominja, da kadar zaupamo Mariji, lahko delamo velike stvari. Njegovo prizadevanje za dobro mladih je slonelo samo na njegovi veri in zaupanju v Marijo.

Predanost Mariji Pomočnici kristjanov in materi Cerkve zahteva od nas pogum in vztrajnost prerokov in miroljubnih borcev, kakor je to bil don Bosko v tako negotovih in zapletenih okoliščinah. Zanj je bila značilna stvarna, zahtevna in tudi tveganja polna zavzetost. Pogumna vera, ustvarjalna ljubezen in vztrajna potrpežljivost morejo in morajo v katerikoli okoliščini narediti iz nas neuklonljive branilce in oznanjevalce evanĝelske resnice in zveste ter neutrudne sodelavce papeža in pastirjev.

Če nas k zaupanju v Njo spodbuja don Bosko, mora biti naše poslanstvo ena sama duhovna vaja v materinski skrbi do mladih. Če vsakdo izmed nas pomisli na rojevanje in rast naše osebne

vere, lahko vidimo, da je ta povezana z mnogimi pedagoškimi posredniki: družina, prijatelji/ce, krščanska skupnost v mojem kraju.

Vera je dar Svetega Duha; brez Božje iniciative naša vera ne bi vzknila. Zrasla je iz vzgojne dejavnosti in iz pričevanja očeta in mame, duhovnika, kateheta ali katehistinje, katerega od verujočih, redovnika ali redovnice ... Vera je dar, ki je povezan s človeškim sodelovanjem.

Tako nam je posredovala svojo vero tudi Marija. In Marija vabi vse nas, da bi si prizadevali z vero tako živeti in pričevati za to notranjo apostolsko rodovitnost, ki je značilna za salezijansko navzočnost v Cerkvi. Iz združenih moči duhovnosti po svetu izvira vrsta veselih in rodovitnih iniciativ za »vzgajanje v veri,« od najnežnejših let do zrelih let. Naj nas don Bosko vedno znova uči v mladih iskati tisto drobno ped rodovite zemlje, ki bi bila dovzetna za dobro.

S. IVICA OBLAK, FMA

»Hočete storiti kaj dobrega, svetega, najsvetejšega, Božjega? Vzgojajte mladino! Brez vere ne moremo med mladimi storiti nič dobrega. Vzgoja je stvar srca, katerega gospodar je samo Bog.«

DON BOSKO

Ob počasnem telesnem odpovedovanju se je vedno bolj krepil njen odnos z Bogom

S. MILENA DERLINK, FMA

Povzeto po

Facciamo memoria

S. MARIJA KMETIČ

ROJENA

24. 4. 1902

Log, Boštanj

PRVE ZAABLJUBE

5. 8. 1924

Nizza Monferrato,
Italija

VEČNE ZAABLJUBE

5. 8. 1930

Neapelj, Italija

UMRLA

19. 11. 1980

Bled

Marija je bila deseti otrok v družini. Starša sta bila globoko verna in sta znala vse izročati v Božje roke, tako probleme kot tudi vzgojo otrok. Prvi sad te njune zaupne vere je bil najstarejši sin Franc, ki ga je Bog poklical v duhovniško in redovniško služenje. Postal je salezijanec in Marija je v njem občudovala lepoto Bogu posvečenega življenja. V ozračju molitve in vere se je počasi izoblikovala tudi njena pot posvetitve Bogu med hčerami Marije Pomočnice. Blizu njihovega doma je bil salezijanski noviciat na Radni, kjer se je vsakega 24. v mesecu, na dan spomina Marije Pomočnice, udeležila sv. maše. Vsakodnevna molitev rožnega venca v družini ji je pomagala k zaupni in otroški predanosti do Marije.

Nekoč je k njim domov prišel salezijanski ravnatelj z Radne in očetu dejal: »Bog si je v tvoji družini izbral najstarejšega sina in najmlajšo hčerko. Velikodušno ju daruj Njemu in bosta kot dva močna stebra tvoje družine.« Oče je pristal, čeprav je v Marijinem primeru šlo ne le za odhod od doma, ampak tudi za odhod iz države, saj je bil noviciat takrat v italijanski Nizzi Monferrato. S tremi dekleti je premagala bolečino ob ločitvi od svojih dragih in sprejela vse spremembe. Bila je ena izmed prvih štirih deklet, ki so odšle v Italijo, da bi postala sestra hčerka Marije Pomočnice.

Po zaobljubah leta 1924 je svojo ljubezen do Jezusa pokazala v skupnosti v Torre Annunziata blizu Neaplja, kjer je bila asistentkina in zakristana. Delo z

deklicami je bilo najprej težko, toda po 13 letih, ko se je vrnila v domovino, ji je bilo težko pretrgati te vezi.

Po vrnitvi je bila najprej dve leti ravnateljica skupnosti sester, ki so bile na razpolago za delo v salezijanskem zavodu na Selu. Leta 1940 je še s tremi sestrami odšla v Split, prav tako v salezijanski zavod. Ta leta so bila zanjo zelo naporna, polna neutrudnega dela.

Najtežja leta so prišla po vojni, ko so bile sestre razpršene in pregnane iz svojih skupnosti. Nekaj mesecev je s. Marija še lahko delala pri salezijancih na Reki. Sestra, ki je v tem času delala z njo, se spominja, da sta vsak večer šli mimo neke cerkve, ki je bila zaprta, toda skozi okno sta videli tabernakelj. Skupaj sta molili, potem pa jo je s. Marija opogumljala k zvestobi, naj ljubi redovni poklic in premaga vse trenutne težave.

Leta 1949 je morala to hišo zapustiti in ni ji ostalo drugega, kot da se je vrnila domov na Log k svojim staršem, kjer je bil tudi njen brat salezijanec. Pomanjkanje jo je prisililo, da je v Ljubljani poiskala službo v pletilnici. Tudi druge sestre v tistem času so se znašle v podobnem položaju, čeprav so predstojnice iz Italije iskale poti, kako naj jim pomagajo. Kmalu se je iz taborišča v Nemčiji zelo bolna vrnila ena od njenih sester in s. Marija je ponovno šla domov, da je skrbela zanjo. Po smrti svoje sestre se je znašla pred odločitvijo: zakaj ne bi odšla v Italijo in tako še delala za Družbo?

Leta 1953 je dobila potni list in se podala na pot skupaj s salezijancem misijonarjem, ki se je ravno takrat vračal v Čile. Prve mesece je preživela v Turinu, srečna, da je lahko bivala v krajih začetkov salezijanske družbe in v kraju, kjer je bila takrat še vrhovna hiša Družbe. Toda prav tu ji je Gospod dopustil veliko moralno trpljenje zaradi napačnih informacij, ki so jih predstojnice dobile o njej. Vrhovna mati Margherita Sobrero jo je zato poklicala v

Ob obisku sester iz Trsta (1963). S. Marija Kmetič je prva z desne. Foto: arhiv FMA

Padovo, kjer je bila v don Boskovem zavodu asistentka in vratarica. Leta 1960 jo je vrhovna mati Ersilia Canta poslala kot ravnateljico v Benetke na otok sv. Jurija. S tem so predstojnice pokazale, da jo cenijo, saj so jo osvobodile trpljenja zaradi napačnih govoric.

V tem času so se razmere v Jugoslaviji spremenile in po treh letih se je s. Marija vrnila na Reko in leto za tem v Ljubljano na Rakovnik, kjer je bila ravnateljica sestram, ki so delale v salezijanskem zavodu. V tem času je Bog obudil tudi nove poklice in leta 1963 je bila s. Marija vesela, da je bila priča pri zaobljubah prvih sester po vojni ter po dolgi tišini in strašni osamljenosti v času skrivanja in razpršenosti. Na Rakovniku je ostala osem let. To so bila težka leta, tudi zaradi obnovitvenih del, ki so takrat potekala. Dela je bilo zelo veliko in ko so končno uredili kuhinjo, kjer so sestre kuhale, so jo poslali na Trstenik v hišo starejših in bolnih salezijancev, ponovno kot ravnateljico skupnosti sester. Tudi tu se je srečevala s težavami ob obnavljanju hiše, toda vse je pogumno in vedro prenašala, navajena na razne napore, utrjena od težkega življenja brez ugodnosti.

Po treh letih je prosila za razrešitev in

poslali so jo v Želimlje, kjer je v salezijanskem noviciatu pomagala pri gospodinjskih delih. Seveda to ni bil počitek, zato so jo leta 1975, ko so ji moči pojemale, poslali na Bled v hišo za starejše in bolne sestre. Tu je preživela zadnja leta svojega življenja, vedno bolj bolna. Vedno težje je govorila in jedla in po pregledih so ugotovili, da ima paralizo grla, ki je vedno bolj napredovala.

Ob počasnem telesnem odpovedovanju se je vedno bolj krepil njen odnos z Bogom v molitvi. Ta je postajal toliko bolj intenziven, kolikor težje je komunicirala z ljudmi. Dokler se je lahko še premikala, je bil njen cilj kapela, kjer so se vrstili adoracija, križev pot in molitev rožnih vencev.

Po novicah, ki jih je prejela o smrtih svojih dragih, ji je bil v duhovno oporo brat salezijanec. Še nekaj dni pred smrtjo je z ljubeznijo listala in prebirala dva debela zvezka, kamor je prepisala duhovne spodbude iz pisem svojega brata.

Na dan smrti se je s težavo dvignila iz postelje in deset minut nepremično gledala neko točko na steni. Ko so jo sestre vprašale, če vidi Marijo, je prikimala. Po treh urah je mirno izdihnila.

Navzočnost med sestrami in mladimi

POGOVOR S S. MATEJO KRANJČ, HČERKO MARIJE POMOČNICE,
INŠPEKTORICO SESTER SALEZIJANK V SLOVENIJI IN NA HRVAŠKEM

Pripravil
MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

S. Mateja, kako se je vila vaša pot do vstopa v vrste sester hčera Marije Pomočnice?

Odraščala sem v štiričlanski družini, leta pred vstopom v osnovno šolo v kraju Podbrdo, potem pa v Gorjah pri Bledu, kjer še danes živijo starši in sestra z družino. V letih osnovne šole sem bila aktivna v župniji Gorje, kjer so bile že takrat navzoče sestre hčere Marije Pomočnice, ki so prihajale iz skupnosti na Bledu. Sestre so poučevale verouk in bile zelo kreativne pri pripravljanju praznikov in drugih srečanj. Tako je bilo zame vsakdanje, da sem se srečevala in sodelovala z njimi. Ob njih je v meni z leti rasla želja, da bi bila ena izmed njih. Tudi ko se je v naši župniji začel organizirati oratorij, je bil to zame priložnost srečevanja in sodelovanja s sestrami. Ko sem obiskovala srednjo šolo v Ljubljani, sem že živela v skupnosti sester. Po končani srednji šoli, letu priprave in dveh letih noviciata, ki sem ga živela v Italiji, sem izpovedala prve redovne zaobljube v družbi hčera Marije Pomočnice.

Redovniško življenje prinaša radosti in odpovedi. Lahko navedete kakšen primer iz svojega redovniškega oblikovanja?

Življenje v katerem koli stanu (zakonski, samski, posvečeno življenje) prinaša radosti in odpovedi. V sebi sem čutila močno prepričanje, da je pot posvečenega življenja tista prava

pot zame. Torej sta v srcu ob tej misli prevladovala predvsem radost in veselje. Nisem se spraševala o odpovedi. Odpoved je postajala del vsakdanjega življenja. Ena takih odpovedi je bila zagotovo lastna družina, o kateri sem sanjala, da bi si jo ustvarila. V prvih letih, ko sem odšla od doma, sem čutila precejšnje domotožje in to je bila odpoved, ki sem jo z leti lahko sprejela le zato, ker mi je odločitev za redovniško življenje prinašala veselje.

Postali ste »inšpektorica«. Kaj to pomeni in kaj vse obsega vaše poslanstvo vodenja?

Vrhovna predstojnica s soglasjem svojih svetovalk mi je zaupala nalogo, da povezujem in animiram sestre FMA v Sloveniji in na Hrvaškem, kajti naša inšpektorija se nahaja v teh dveh državah. Za prihodnjih šest let imam odgovornost, da spremljam življenje vseh skupnosti sester v naši inšpektoriji. Poslanstvo vodenja bi opisala kot 'biti navzoča' med sestrami in mladimi; spremljati, da vsaka sestra v svojem življenju in poslanstvu živi ustvarjalnost salezijanske karizme pri delu z mladimi. Moja posebna pozornost je namenjena tudi skrbi za kandidatkinje, ki spoznavajo naš način življenja in želijo postati sestre. Dva do trikrat na leto 'uradno' obiščem skupnosti; ob različnih priložnostih se udeležim pomembnih dogodkov posamezne skupnosti. Moje poslanstvo pa ni omejeno

Foto: Arhiv FMA

samo na našo redovno družbo, ampak se razširja tudi na mlade, na sodelovanje s celotno salezijansko družino in na povezovanje z redovnimi ustanovami in Cerkvijo v naših deželah.

Svet in tudi Cerkev se spreminja, povezuje in išče načine, kako mladim omogočiti njihovo prihodnost. Kako k temu pristopate sestre salezijanke?

Smo del Cerkve in del sveta. Tega se zavedamo in tudi ves čas to izkušamo in se pri svojem delu povezujemo z drugimi. S svojo navzočnostjo med mladimi poskušamo uravnati svoje srce na tiste frekvence, na katerih se nahajajo mladi. Odpiramo svoje srce, pa tudi naše skupnosti, da postajajo kraji, kjer mladi najdejo dom za obdobje študija, dom za duhovno poglobitev, dom za preprost oddih in klepet, dom za darovanje in služenje v delu z otroki, mladimi, družinami, dom za razločevanje življenjske poklicanosti.

Z lastno karizmo sv. Marije Dominike Mazzarello bogatite svoje poslanstvo in navdihujete salezijansko družino. Kako gledate na laiške sodelavce in

druge člane salezijanske družine?

Laiški sodelavci in drugi člani salezijanske družine so za nas sodelavci, s katerimi sodelujemo pri iskanju poti do mladih in družin današnjega časa. V duhu sinodalnosti, ki ga Cerkev na poseben način v današnjem času pogloblja, smo vsi, ki nam je mar za mlade, povabljeni, da hodimo skupaj. Tako smo aktivno navzoče v raznih apostolskih programih, ki jih pripravljamo in vodimo bodisi z laiki bodisi z drugimi člani salezijanske družine. Za nas je to izziv, saj prepoznavamo, kako je naša salezijanska karizma namenjena vsakemu človeku, ki ima rad mlade.

Za konec še kakšna misel ob vezilu za leto 2024: »Sanje, ki prebujajo sanje.«

Don Bosko je sanjal. Že od malega, pa do svojih zrelih let. Videl je, kako so se sanje tudi uresničevale. Skrivnost sreče, pravi vrhovni predstojnik, don Angel kardinal Fernandez Artime, je v srečanju in uresničenju dveh sanj: mojih sanj zame in Božjih sanj zame. Bistvo Božjih sanj zame je: Bog želi v nas narediti velike stvari. Si upam tudi jaz sanjati o tem?!

Trpljenje krepi prijateljstvo med dušo in Bogom

Pripravlja
ANDREJ BALIGAČ, SDB

Costanza Miriano
**NOBENO TVOJE
TRPLJENJE
NI ZAMAN**

PREVOD
Andrej Turk

ZALOŽBA
Salve, 2023

Ni veliko knjig, ki bi se odločile soočiti z globokim strahom, ki se od izvirnega greha prenaša na vsakega posameznika. Strah, povezan s predpostavko, da je treba prenehati nadzorovati svoje življenje in krmiti predati tistemu, ki nas je ustvaril.

SREČA KRIŽA

Avtorica v svoji najnovejši knjigi ne sledi poti običajnih nasvetov za doseg sreče, ki jih ponuja svet. Namesto bleščečih platnic in obljub lepote, uspeha in slave Costanza Miriano postavlja v ospredje edinstveno vrsto sreče – tisto, ki ne pušča na cedilu in ima visoko ceno: križ. Ta križ, ki postane umetniško delo, kot Michelangelovo dleto, je ključ do pravega pomena sreče, ne le trenutne ugodnosti.

Tako Costanza razbija tabu tabujev našega časa, zaradi česar so bile skoraj vse njene knjige o zakonu, pokorščini in poslušnosti napadene in včasih celo prepovedane: trpljenje ni samo dovoljeno, ampak je nujno, da nam Bog da božansko polnost. Da nas preobrazi. Zato obstaja križ, ki ga je Bog hotel in je namenjen vsakemu od nas. Ne gre ga iskati, a če se zgodi, ga je treba sprejeti kot način, kako uživati v pogledu na vrhove Mount Everesta. In ne gre za to, da zlo ni več zlo, temveč za to, da se sprejeto iz ljubezni spremeni v svoje nasprotje.

Poleg življenja s temi svetniki je potem treba moliti, gojiti resen in vsakodnevni odnos z Bogom, pa tudi moliti, ko

divja nevihta in 'Radio Satan' (kot Costanza imenuje vsakodnevno delo hudiča skušnjavca) nenehno namiguje, da te Bog hoče prevarati in da je bolje ne ubogati, se izogibati umrljivosti in se prepustiti zapeljevanju predstav, kako bi bilo tvoje življenje boljše, če bi bilo drugače.

UMIRANJE SEBI

Costanzina knjiga je polna zgodb, vaj in treningov, ki so potrebni, da ne podležemo sili plime, da bi se premaknili na drugo in lepšo obalo. Kajti, piše Costanza, če sem »teoretično pripravljena«, teorija ni dovolj: »Tu je še delo, ki ga lahko opravi samo Božja milost. Zato moramo prositi za pomoč Svetega Duha, da bi lahko sozakonca ljubil, tako kot ga ljubi Kristus« Reči, da je za nas, uboga bitja, težko ljubiti, »čeprav bi ga najraje zadavila, tudi kadar te ignorira in uživa v opozarjanju na vse tvoje pomanjkljivosti. Da, tudi takšna revščina je sestavni del zakona.« A Gabrielli je uspelo, tudi ko je njen mož zapustil dom z drugo, najprej se je uprla, potem pa sledila zgledu druge blažene Elizabete Canori Mora, ki jo je skrajna požrtvovalnost (o možu ni nikoli govorila slabo, vedno je molila zanj in ne samo to) pripeljala do edinega zakona, v katerem ni bilo razočaranj, njega pa do spreobrnjenja, zaradi katerega je po ženini smrti postal menih z ugledom svetnika.

Najbolj prepričljiv ostaja rezultat, ki ga potrdi Costanza: ženske z umiranjem

Foto: Marko Suhoveršnik SDB

sebi postanejo ne le velikanke, ki bi jih vsi radi posnemali, ampak tudi lepše in bolj fascinantne od Gisele Bündchen (Benedetta je na pragu smrti izžarevala svetlobo). Ker so končno sposobne pogledati Bogu v obraz, kot to stori Paola, ki jo je »živo odrla« nedorljiva bolečina njenih otrok: srečanje z Njim se v resnici ne zgodi, če si to želimo, beremo še enkrat, ampak le, če »zatajimo svoj ego«, ki nam preperečuje, da bi gledali kaj drugega kot sebe.

PREMAGOVANJE SKUŠNJAV

V knjigi se odvijajo zgodbe Catherine, Gabrielle, Paule in mnogih drugih, ki pričajo o moči sprejetja križa in njegovega vpliva na duhovno rast ter resnično osvoboditev. Costanza Miriano vabi bralce, da premislijo o svojem odnosu do trpljenja, saj se skozi to odpirajo vrata h globljemu duhovnemu razumevanju in izkušnji resnične osvoboditve.

Knjiga se opira na resnične zgodbe in dokaze, ki potrjujejo njeno tezo. Preko zgodb svetnikov, tako tistih v nebesih kot tudi med nami na zemlji, avtorica prikazuje pot do življenja kot pšenično zrno, ki umre in obrodi sad. Metoda prepričevanja temelji na telesnem

opominjanju, kako živeti kot Kristus, brez obljub miru kljub težavam, temveč z osredotočenostjo na življenje v nasprotjih dneva, odnosov in lastnih izzivov.

Costanza Miriano spodbuja molitev in vsakodnevni odnos z Bogom, da bi premagali skušnjave, ki jih prinaša vsakdanje življenje. Knjiga vsebuje tudi praktične vaje in treninge za soočanje s težavami ter premagovanje izzivov življenja. Avtorica poudarja pomen prošnje za pomoč in podporo ljudi, ki jim zaupamo, ter deli zgodbe o ljudeh, ki so s pomočjo molitve in medsebojne podpore premagali svoje boje.

Celotna Costanzina knjiga je polna življenjskih zgodb, ki pričajo o potrebnem trpljenju za preseganje omejitev in doseganje resnične sreče. Avtorica razloži, kako ohranjati svežino in lepoto zakona ter odnosov s časom, s poudarkom na sprejemanju vsakodnevnih izzivov, ki prinašajo trpljenje. Knjigo zaključuje s prepričljivim sporočilom, da ženske, ko sebi umirajo, postanejo ne le veličastne, ampak tudi lepše in bolj fascinantne od zvezdnikov. Sprejetje križa kot poti do srečanja z Bogom je ključ za doseganje resnične osvoboditve in večnega življenja, kar pričajo številne zgodbe v knjigi.

Costanza Miriano je slovenskim bralcem že znana. Pri založbi Salve sta izšli dve že njeni uspešnici, *Poroči se in bodi podrejena ter Poroči se z njo in umri zanj*.

Nastaja nov don Boskov kip

Rakovnik je središče salezijancev in salezijanske družine. Sem so prišli prvi salezijanci, od tod se je širilo salezijansko delo ne samo po Sloveniji, ampak tudi na druge bližnje dežele. Tu je zraslo svetišče Marije Pomočnice, od koder so odhajali v svet številni slovenski salezijanski misijonarji.

MARKO KOŠNIK, SDB
salezijanski inšpektor

Rakovnik je v zadnjih 30-ih letih doživel veliko preobrazbo. Je kraj številnih vzgojnih in pastoralnih pobud. Po vrnitvi po drugi svetovni vojni odvzetih prostorov so bile obnovljene skoraj vse stavbe. Nazadnje je prenavo doživel tudi trg pred cerkvijo. Zasnovan je tako, da bi poudaril veličino Marijinega svetišča in pomen salezijanskega Rakovnika, ki bo prišel do izraza prav z dostojnim in umetniškim kipom sv. Janeza Boska.

V približevanju in obhajanju raznih obletnic, med njimi tudi stote obletnice posvetitve svetišča Marije Pomoč-

nice, želimo salezijanci in salezijanska družina postaviti kip sv. Janeza Boska kot izraz hvaležnosti očetu in učitelju mladine s priprošnjo, da bi njegova karizma tudi v prihodnje bogatila Cerkev in družbo na Slovenskem.

Kot inšpektor sem že ob stoti obletnici ustanovitve inšpektorije (18. november 2022) pozval vse skupnosti k zbiranju sredstev za kip, ki bo stal na že pripravljene ploščadi pred svetiščem Marije Pomočnice na Rakovniku.

Izbrali smo kiparja Eda Dolinarja, ki je najprej izdelal vzorec kipa. Ko je bil vzorec potrjen in sprejet, je kipar začel z izdelavo kipa in kalupov za livarja Romana Kamška.

Kip bo velik 2,8 m. Ob njem bosta fant in dekle ter tudi pes sivec. Tudi žoga ne bo manjkala. Bronasti kip na trgu pred cerkvijo bo izdelek slovenskega kiparja in čudovita umetniška stvaritev, na katero bomo zagotovo ponosni. Z izdelavo in izvedbo so povezani visoki stroški, vendar nas pri tem vodi zavest, da bo ta kip trajen spomin zahvale za don Boska in njegovo karizmo na Slovenskem.

Člane salezijanske družine in druge dobrotnike vabim, da predvsem v znamenje zahvale in tudi priprošnje velikodušno prispevate bodisi za nov

Vse načrte in dela priporočamo v molitev. Priporočamo se tudi za darove, saj si predstavljate, da so z obnovitvenimi deli povezani tudi veliki stroški.

Svoje darove lahko nakažete na:

FUNDACIJA DON BOSKO
Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 601

Naj vam Bog povrne vse vaše molitve in vsak dar. Salezijanci na Rakovniku vas vse izročamo v varstvo Marije Pomočnice.

Foto: Janez Krnc SDB

bronasti kip sv. Janeza Boska bodisi za prenovo notranjosti svetišča Marije Pomočnice.

Hvaležni vam bomo za vsak dar, tudi za molitev in besedo podpore. Upam, da se bomo postavitve novega kipa – tudi

po vaši velikodušnosti in v vaši družbi – veselili že maja 2024, ko ga bomo ob prazniku Marije Pomočnice in v času praznovanja stote obletnice posvetitve skupaj s prenovljeno notranjščino svetišča Marije Pomočnice blagoslovili.

IMENOVAN NOVI PREDSTOJNIK SALEZIJANSKE INŠPEKTORIJE SV. CIRILA IN METODA

Kardinal Ángel Fernández Artime, vrhovni predstojnik don Boskovih salezijancev, je 6. decembra 2023 za novega predstojnika salezijanske inšpektorije v Sloveniji za šestletno obdobje 2024–2030 imenoval salezijanca Petra Končana.

Peter Končan se je rodil 30. maja 1974 v Ljubljani, salezijanski noviciat opravil v Pinerolu (Italija), prve zaobljube izpovedal 8. septembra 1993, večne pa 8. septembra 1999 v Ljubljani. Študij teologije je končal na Salezijanski papeški univerzi v Rimu, 29. junija 2001 pa je bil v Ljubljani posvečen v duhovnika.

Peter Končan je trenutno ravnatelj salezijanske skupnosti Ljubljana – Rakovnik, drugo triletje je inšpektorjev vikar in inšpektorialni delegat za formacijo. Nasledil bo inšpektorja Marka Košnika, ki mu mandat poteče 24. maja 2024. Sedanji inšpektor Marko Košnik je v sporočilu salezijancem o imenovanju med drugim zapisal: »Izbira s strani vrhovnega predstojnika je izraz zaupanja, podpore vrhovnega vodstva in številnih sobratov inšpektorije. Predvsem pa je dejanje osebne vere in zaupanja v Božjo previdnost izbranega in tudi nas sobratov, da nam Gospod pošilja voditelja, ki nas bo znal pogumno in vztrajno voditi skozi izzive in čeri današnjega časa.«

Majcnove vietnamske snovne in duhovne sledi

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

Majcnova vietnamska pot (med letoma 1952 do 1976) je bila kljub težkim vojnim razmeram, bežanju in preseljevanju polna rodovitnih semen, iz katerih se je salezijanska karizma v Vietnamu trdno zakoreninila.

OSTAL NI NITI KAMEN NA KAMNU

S salezijanskim poslanstvom je začel v Hanoju na severu Vietnama s prevzemom vodenja sirotišnice sv. Terezije, a je moral že po dveh letih iskati novo lokacijo za svoje sirote na vietnamskem jugu. Leta 1960 je postal magister prve

skupine salezijanskih novincev in v dobrih desetih letih vzgojil prve rodove vietnamskih salezijancev, ki so postali protagonisti danes cvetočega salezijanskega poslanstva.

Prav neverjetno je, da iz Majcnovega obdobja ni ostal niti »kamen na kamnu«, saj so vse salezijanske hiše, kjer je deloval, porušili ali nacionalizirali in so danes na njihovih mestih druge ustanove. Na mestu hanojske sirotišnice sedaj stoji velik stadion; v Thu Ducu, kjer je bil aspirantat in noviciat, je državna šola za vzgojo političnih funkcionarjev, v Tram Hanhu podeželsko podro-

Okenski okvir ene izmed nekdanjih hiš v Tram Hanhu je edini originalni ostanek kake ustanove, v katerih je deloval Andrej Majcen. Sedaj je razstavljen v bližnjem salezijanskem muzeju v K'Longu.

Majcnov gojenec in bivši inšpektor Jožef Nguyen Van Quang, nasmejan v rekreacijski sobi poklicnega centra v Phuoc Locu.

čje spreminjajo v industrijsko cono in so tam že zgradili tovarno avtomobilov, salezijanska tehnična šola v Go Vapu je danes državna tehnična univerza, ki je vsaj ohranila spomin na začetek, Tam Hai, kjer je potekal zadnji Majcnov noviciat, pa zaseda industrijski kompleks avtomobilske industrije.

DUHOVNO OČETOVSTVO

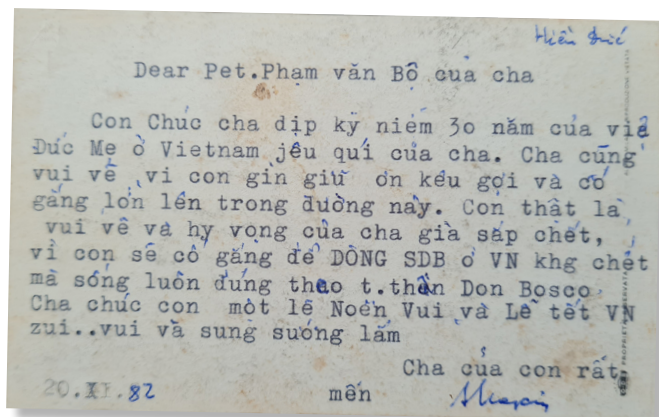
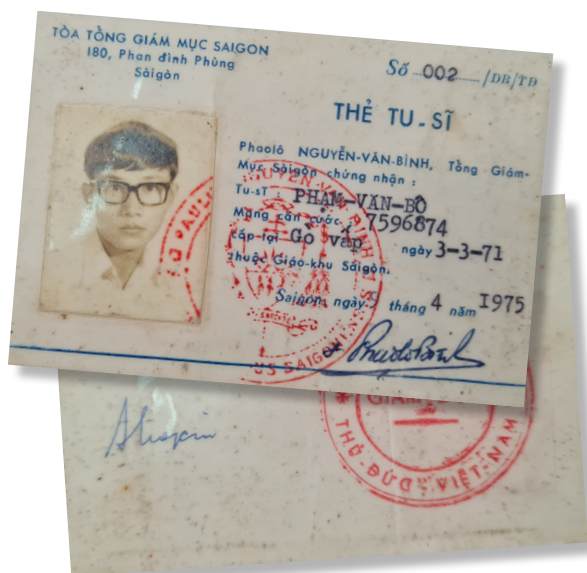
Če že ne moremo občudovati Majcnove materialne dediščine, pa je naravnost presenetljivo, kako se je ohranila njegova duhovna dediščina.

Andrej Majcen je bil vietnamskim mladim res oče in učitelj. Krščanskega in salezijanskega duha jim je vnesel v srce in miselnost. Prve generacije salezijancev in njegovi bivši gojenci se ga vsi po vrsti spominjajo kot pravega očeta, ki se je zavzemal zanje, z njimi tlakoval pot salezijanske karizme in jim delil Božje usmiljenje.

Kljub preizkušnjam vietnamske zgodovine in sedanjosti nihče od njih ni ne malodušen ne zagrenjen. Nasprotno, vsi so nasmejani in srečni v svoji poklicanosti, izžarevajo salezijanskega duha in kažejo neverjetno nenavezanost na zgradbe, ki jih danes gradijo edino iz potreb salezijanskega poslanstva in ne obratno. Tako, kot je to počel Andrej Majcen.

Spomenik Andreju Majcnu v salezijanskem teološkem centru v četrti Xuan Hiep v Ho Chi Minhu

Mnogi vietnamski salezijanci kot relikvije skrbno hranijo podobice, izkaznice, pisma in druge zapiske, ki jim jih je izročil, napisal ali podpisal Andrej Majcen, ko je bil njihov učitelj v Vietnamu ali duhovni voditelj iz Slovenije. Izkaznica in podobica sta last salezijanca Phama Van Boja, ravnatelja noviciatske skupnosti v Ba Thonu v Ho Chi Minhu.

Z don Boskom v misijone

KATJA PETERNELJ
misijonska prostovoljka

Po končanem misijonskem prostovoljstvu se nam bodo v srce najbolj vtisnili ravno ti iskrivi, veseli otroci, ki nimajo praktično ničesar, pa se znajo tako veseliti.

Septembra smo Neža, Marija, Alenka, Katja, Mirjam in Katarina preživele mesec dni na misijonu v Angoli, ki se nam bo za vedno globoko vtisnil v srce.

Na to pot smo se podale iz notranje žele, da bi izkusile delček tega drugačnega sveta ter da bi tamkajšnjim otrokom prinesle eno majhno iskrico veselja in upanja za prihodnost. Odpravile smo se preko društva *Iniciativ Angola*, ki ga vodi salezijanec Hanzej Rosenzopf.

V Angolo smo torej odpotovale 5. septembra 2023. V Luandi, glavnem mestu Angole, nas je z velikim veseljem sprejela slovenska misijonarka s. Zvonka Mikec FMA. Že takoj na začetku smo začutile njeno veliko ljubezen do ubogih otrok in do te države, ki je sicer zelo bogata z nafto, pa vendar bogastvo ostane le med peščico ljudi. Ta srce parajoč

razkol smo opazile med vožnjo po Luandi: del mesta je bil luksuzen z najmodernejšimi stolpnici, razsvetljava in vrtovi, ob njih pa smetišče, po katerem so se sprehajali psi in raztrgani otroci. V hiši sester hčera Marije Pomočnice v Luandi smo predale vse darove, ki smo jih zbrale v Sloveniji. Nato smo se razdelile: Alenka, Mirjam in Katarina so ostale v Luandi; Marija, Neža in Katja pa smo se naslednjega dne podale v pet ur vožnje oddaljeno mestece Calulo.

Naša naloga na obeh krajih je bila, da smo v šolah in vrtcih, ki jih vodijo sestre, poučevale umetnost, v Luandi pa tudi šport in glasbo. Z otroki smo torej izdelovale različne izdelke, ki jih sami sicer ne bi mogli, saj nimajo pripomočkov, ki so nam povsem samoumevni (škarij, lepila, barvnega papirja, flomastrov, tudi barvice imajo redki).

V Luandi so prostovoljke namenile svoj čas tudi »posebnemu projektu«. To je projekt, v katerem sestre zbirajo deklice z ulice, ki bi se sicer že pri rosnih letih morale za preživetje ukvarjati s prostitucijo. Zanje imajo čez dan več različnih aktivnosti: učenje pisanja, šivanja, šport ...

Prostovoljke iz Calula pa smo vsak dan z misijonarskim avtom, ki je bil poln učiteljev in hrane, odhajale na 20 km oddaljeno vaško podružnično šolo v Quitilo. Tam nas je pretresla revščina otrok: veliko jih je bilo prehlajenih in pomanjkljivo oblečenih (kljub nizkim jutranjim temperaturam), veliko jih ni imelo niti pribora za malico. Ker smo bile tam vse študentke razrednega pouka, nam je še posebej padlo v oči, kako pomanjkljiv je angolski izobraževalni sistem: že v prvem razredu naj bi se učenci učili poštevanko, medtem ko niti v drugem razredu vsi še ne znajo seštevati in odštevati.

V Calulu pa smo se ob popoldnevih ukvarjale z dekleti iz tamkajšnjega internata, v katerem živi 14 deklet. Pomagale smo jim predvsem pri angleščini in domačih nalogah. Ob nedeljah popoldne pa smo se igrali z otroki na oratoriju. Tja so prihajali tudi otroci, ki se niso šolali pri sestrah – dobrodošel je bil prav vsak. Tam se nam je odprlo pravo otroško srce. Z njimi smo doživele ogromno veselja, saj smo videle, kako so ti otroci med igro srečni, kako močno si želijo pozornosti in kako veseli so, ko si zanje vzamemo čas.

Po končanem misijonskem prostovoljstvu se nam bodo v srce najbolj vtisnili ravno ti iskrivi, veseli otroci, ki nimajo praktično ničesar, pa se znajo tako veseliti. Poleg njih pa tudi učitelji in sestre misijonarke, ki svoje delo opravljajo z velikim upanjem, vztrajnostjo in ljubeznijo.

Glasovi iz Tigraja

Iz pisem laiške misijonarke Polone Dominik in salezijanca Jožeta Andolška, ki sta po državljanski vojni obiskala pokrajino Tigraj na severu Etiopije

RAZLOGI ZA HVALEŽNOST

Spremljam prijatelje, ki dobivajo sporočila o padlih vojaki, prijateljih in družinskih članih, ki so bili dolge mesece pogrešani. Med vojno je bilo na tisoče fantov poklicanih v boj, a se po podpisnem miru niso vrnil domov. Sedaj vlada obvešča družine, da se njihov sin, brat, mož, prijatelj nikoli ne bo vrnil domov. Le novica. Žalovanje brez pogreba, brez slovesa. Kje so pokopani, kdaj so umrli, ne bo nikoli znano.

Medtem je vojna izbruhnila tudi v drugih pokrajinah Etiopije, a mediji skrbno skrivajo novice o dogodkih, salezijanci pa na tistih področjih nimamo navzočnosti, da bi lahko vedeli več in pomagali. Kar nekaj naših fantov iz *Bosco Children* je šlo med vojake, saj vlada vojakom obljublja več, kot lahko nekdo zasluži s preprostim delom.

Veliko razlogov imam za hvaležnost, predvsem pa privilegij, da sem lahko tu in uporabljam vse, kar sem in kar imam, za pomoč nedolžnim žrtvam življenjskih okoliščin. In da posredujem pomoč vseh, ki želijo in morejo pomagati iz Slovenije, pa ne morejo biti tukaj. Skupaj naredimo veliko. < WWW.DONBOSKO.SI

»VSE SE ME JE GLOBOKO DOTAKNILO IN ME SPREMEMILO«

V salezijanski pekarni v Adwi začnejo že navsezgodaj peči kruh in v kuhinji pripravljajo močnik z vitamini. Ob 10. uri so prišle mame z majhnimi otroki, da so jim animatorji razdelili dnevni obrok. Tudi sam sem v teh tednih, ko sem bil med njimi, pomagal pri delitvi hrane. Zelo hudo mi je bilo, ker je ni bilo nikoli dovolj za vse. Mnogo mam je odšlo brez toplega obroka za svoje otroke. Kuhinja in pekarna pač ne moreta pripraviti toliko obrokov, saj je domala vse porušeno.

Popoldne so prišle mame z otroki, starimi do enega leta, po mleko v prahu. Tudi te osnovne dobrine ni bilo za vse. Vedno, kadar sem videl, da je hrane zmanjkalo, bi najraje pogledal stran. Jokale so mame, jokali so otroci, ki so jih imele ob sebi, in jokal je otrok, ki ga je mama nosila na hrbtu. Ostalo je le še upanje, da naslednji dan ponovno poskusijo.

Vse, ki želite pomagati, da bi lačni prišli do dnevnega obroka, lahko svoj velikodušni dar nakažete na račun Misijonskega središča Slovenije. Že pet evrov pomeni zelo veliko. Zato vam že vnaprej izrekam iskren Bog lonaj! < WWW.DONBOSKO.SI

Novice iz salezijanskega sveta

Glasbena šola Rakovnik // Lenart Šifrar, dvanajstletni učenec klavirja, iz razreda profesorice Simone Đonlić, je 31. oktobra 2023 tekmoval na zelo zahtevnem Mednarodnem klavirskem tekmovanju Radovljica. Z obsežnim programom (prvi stavek Bachovega Italijanskega koncerta, prvi stavek Mozartove D-dur sonate, Chopinova etuda v f-molu, op. 25 in Španski ples Manuela de Falle) si je kot najmlajši kandidat v svoji kategoriji priigrjal prvo nagrado ter posebno nagrado za najbolj perspektivnega mladega slovenskega pianista.

Don Boskove prostovoljke // Od 16. do 19. novembra 2023 so se v Rimu zbrale don Boskove prostovoljke (DBP), odgovorne za 12 pokrajin skupaj z večino članic vrhovnega sveta. Pri delu je sodelovalo 18 posvečenih žena in osrednji asistent. Po duhovnem odmiku so udeleženke razvile različne refleksije o trenutni stvarnosti pokrajin in skupin DBP v različnih evropskih državah, v katerih so prisotne, ter predlagale nekatere usmeritve za prihodnost. Inštitut DBP začneja s pripravami na naslednjo vrhovno skupščino, ki bo potekala julija 2025 in bo vključevala vse pokrajine sveta. ANS

Letno romanje salezijancev bratov // Praznik sv. Artemija Zattija, argentinskega salezijanca brata, ki ga je papež Frančišek lani oktobra razglasil za svetnika, katerega god praznujemo 13. novembra, je bil povod, da so se po koronskih letih salezijanci bratje inšpektorije sv. Cirila in Metoda ponovno srečali in poromali v manj znana, a toliko bolj zanimiva in pomenljiva svetišča na vzhodu naše domovine: Malečnik, Lenart, Zavrh in Veržej.

Evropska skupščina Salezijanske mladine // V poljskem Sčeczinu je od 24. do 26. novembra 2023 potekala XIX. evropska skupščina Salezijanske mladine salezijanskih inšpektorij Evrope in Bližnjega vzhoda. Iz Slovenije so Salezijansko mladino zastopali Taja Hafner, Ana Špeh, Blaž Kovačič, s. Majda Merzel FMA in Jure Babnik SDB. Letni dogodek je bil trenutek srečanja, izmenjave, vrednotenja in načrtovanja različnih dinamik mladinskega gibanja. Na srečanju so še posebej začeli pripravljati sinodo mladih Salezijanske mladine, ki bo potekala prihodnje leto v Valdoccu in na Colle Don Bosco, na kateri bodo sodelovali mladi z vsega sveta. Izvolili so tudi novo evropsko ekipo Salezijanske mladine ter se dogovorili, da bo prihodnje srečanje potekalo v Nemčiji. ANS

Študijsko pastoralni dan // Študijsko pastoralni dan, ki se je odvijal 18. oktobra 2023 na Rakovniku pri sestrah FMA, je bil namenjen sestram in laikom - sodelavcem, ki delujemo na različnih pastoralnih področjih. Tema srečanja je bila: Digitalna družba - izzivi, prednosti in slabosti pri vzgoji. Kot gosta smo povabile dr. Davida Kranerja. Vsebinsko smo sprejele s pozornostjo, hvaležnostjo in tudi z aktivnim sodelovanjem v različnih dinamikah, saj nam vse to lahko služi v naši osebni formaciji in pastoralnem delovanju.

Voditelji Oratorija // Od 17. do 19. novembra 2023 smo se voditelji oratorijev z različnih koncev Slovenije srečali na bohinjskem Koprivniku v okviru usposabljanja Oratorijski voditelj II. Svoje znanje o bistvu oratorija smo obnovili z branjem don Boskovega Pisma iz Rima, spoznali pa smo tudi različne metode branja Svetega pisma. Ker smo bivali v župniji Valentina Vodnika, smo si vzeli čas tudi za sprehod na Vodnikov razglednik in sveto mašo v njegovem župnišču. Za udeležence je bilo usposabljanje zelo koristno, saj smo lahko svoje vedenje nadgradili, med sabo pa smo si podelili pozitivne prakse, ki jih bomo zagotovo prenesli na svoje oratorije. *Jakob Svetek*

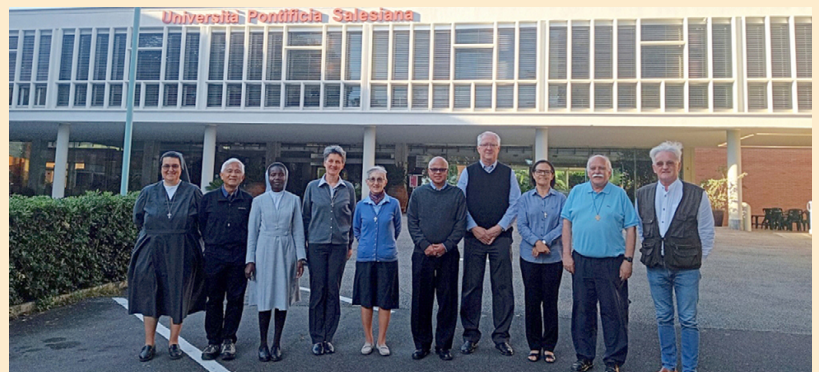
Identiteta kateheta // V naši inšpektoriji sester FMA je delo v katehezi ena od bistvenih apostolskih dejavnosti, v kateri deluje veliko sester. Naša Družba želi, da se vsaj na daljavo povežemo katehistinje FMA in prisluhnemo različni vsebinam. V mesecu marcu in decembru so spletne seminarje pripravile sestre, ki jim je na svetovni ravni zaupano vodenje mladinske pastorale. V decembrskem srečanju je bilo govora o identiteti kateheta, ki ji je posvečeno drugo poglavje Pravilnika za katehezo.

Kapela sv. Dominka Savia pod streho // V kraju Ntungo, del obsežne misijske župnije Moatize na severu Mozambika, ki jo vodi slovenski salezijanski misijonar Tone Grm, živi okoli 2.000 prebivalcev. V letošnjem letu so s pomočjo slovenskih dobrotnikov uspeli zgraditi in pokriti kapelo sv. Dominika Savia, ki bo služila ne le za bogoslužje, temveč bo postala krajevni center učenja, kateheze in druženja lokalnega prebivalstva, ki živi v zelo revnih razmerah. Misijonar Tone nam je poslal kratek video o trenutnem poteku gradnje s pozdravi veselih domačinov, ki se zahvaljujejo za vso pomoč in molitve. Sredstva za dokončanje kapele in pomoč tamkajšnjemu prebivalstvu še naprej zbira Fundacija Don Bosko.

Adventne duhovne vaje v Želimljem // Kaj je pogum in kaj je strah? Kaj je krščanski pogum in kaj je strah božji? To je bila osrednja tema štirih adventnih duhovnih vaj v Majcnovem domu v Želimljem. Udeleženci so navdiheli za razmišljanja in dejanja s pomočjo animatorjev prejeli ob ogledu filma *Pogum (The brave)* in junakinji Meridi.

Salezijanski zgodovinarji // Svetovno srečanje predsedstva Združenja salezijanskih raziskovalcev zgodovine (ACSSA) je potekalo 28. in 29. oktobra 2023 v Rimu. Sestali so se vsi pokrajinski svetovalci združenja, razen tistega za južno Azijo, ki ga ni bilo zaradi birokratskih ovir, a je kljub temu sodeloval s povezavo na daljavo. Med njimi je bil navzoč tudi svetovalac za Evropo dr. Bogdan Kolar, SDB

Obisk v salezijanski Kanadi / Salezijanski inšpektor Marko Košnik se je od 26. oktobra do 7. novembra 2023 mudil v salezijanski župniji sv. Gregorja Velikega v Hamiltonu, ki jo vodi salezijanec Drago Gačnik.

Jubilej SMC Sevnica / Salezijanski mladinski center Sevnica je dopolnil 25. rojstni dan in letos praznuje srebrni jubilej. Ker srebrna obletnica ni kar tako, so člani in prijatelji SMC-ju v čast 25. novembra 2023 pripravili prireditev, na kateri so predstavili, kako lepo se imajo. Po programu v Kulturnem domu Sevnica je sledilo še prijetno druženje, kjer so se srečali sedanjí in nekdanji animatorji in vsi, ki imajo radi SMC Sevnica.

Konzorcij rokodelskih centrov Slovenije / Zavod Marianum Veržej je 15. decembra 2023 gostil srečanje Konzorcij rokodelskih centrov Slovenije, ki povezuje rokodelske centre po Sloveniji. Ob izobraževanju in načrtovanju so si vodje in predstavniki rokodelskih centrov ogledali veržejski rokodelski center DUO in aktualno razstavo jasic v Puščenjakovi dvorani.

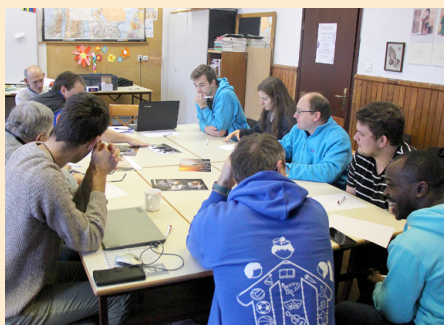
Duhovna obnova študentskih domov / Študentkam študentskega doma Alojzije Domajnko v Ljubljani na Gornjem trgu so se v ponedeljek 11. decembra 2023 pridružili študentje z Rakovnika. Imeli so skupno duhovno pripravo na božič: pripravo na spoved in spoved, sveto mašo, na koncu je sledilo druženje.

Koledniki na Rakovniku / Kot po mnogih župnijah so se po božiču tudi na Rakovniku otroci in mladi odpravili na pot ter po župniji ponesli veselo sporočilo Jezusovega rojstva. Po božiču so obiskali okoli 200 družin ter zbirali darove za misijone. Velikodušne pripravljenosti kolednikov, ki darujejo svoj čas in dobrote družin, ki so jim odprla vrata, bodo najbolj veseli na drugih koncih sveta, kjer delujejo slovenski misijonarji.

Županov obisk / V petek, 1. decembra 2023 dopoldne, je Don Boskov center Celje obiskal župan Mestne občine Celje g. Matija Kovač na povabilo predstavnikov Mestne četrti Gaberje, v katero je Don Boskov center Celje tudi umeščen.

Srečanje SMCjev / Redno srečanje predstavnikov Salezijanskih mladinskih centrov v sklopu ekipe SMC-jev je 9. decembra 2023 potekalo v Cerknici. Tokratna glavna tematika skupnega sestanka je bil posvet za prenovu salezijanskih navzočnosti. Proces je vodil Jure Babnik, ki je prek različnih dinamik prisotne vodil do oblikovanja treh »zaključnih« izzivov, ki jih vidimo pri delu z mladimi.

Srečanje mladih salezijancev in kandidatov / Dan po božiču, 26. decembra 2023, so se na Rakovniku v Hiši dobrega pastirja zbrali mladi salezijanci in kandidati v salezijanski formaciji. Druženje in srečanje so prepletali molitev, pogled na salezijansko poslanstvo v Sloveniji čez deset let in skupna večerja. Obogateni z izkušnjami in mislijo vsakega posameznika so se po srečanju odpravili na kratke počitnice.

Anica Osojnik (1943–2023)

V četrtek, 16. novembra 2023, je v Bogu zaspala Anica Osojnik. Rodila se je 22. julija 1943 na Ptujju. Po težkem otroštvu in mladosti se je zaposlila. Ko se je spoznala z Mihaelom Osojnikom s Koroške, sta se poročila. Opustila je službo. Rodila je šest otrok: Mira, Janeza, Sandija, Dominiko, Bertija in Bernardo. Sin Sandi je postal salezijanski duhovnik. S Ptujja so se Osojnikovi preselili v Maribor.

Ko so otroci šli po svetu in je ata Mihael umrl,

se je mama Anica pred 25 leti spet preselila – tokrat v manjše stanovanje – v svoje rojstno mesto. Lani je praznovala 80 let in je bila še kar zdrava in pri moči. Zadnje dni pa se ji je poslabšalo in je morala v bolnico. Kljub upanju na izboljšanje ji je po štirih dneh odpovedalo srce. Pokopana je bila na god Marijinega darovanja poleg svojega moža na novem mariborskem pokopališču.

Pogrebni obred in sveto mašo zadušnico v cerkvi sv. Rešnjega telesa v Mariboru je vodil salezijanski inšpektor Marko Košnik. Somaševalo je 20 duhovnikov, peli pa so domači cerkveni pevci. Poleg sorodnikov se je slovesa od mame Anice udeležilo še veliko znancev, prijateljev in sosedov.

Sin Sandi je ob pogrebni sveti maši dejal: »Draga mama Anica! Zadnja leta si živela od spominov. Pripovedovala si, kako je bilo, ko si nas nosila h krstu. Živo si se spomnila, kakšno vreme je bilo tisti dan. Kako smo praznovali prva sveta obhajila, kako je kdo bil oblečen in kdo je bil takrat na obisku. Zapomnila si si, kaj smo dobili za birmansko darilo in kdo je bil boter. Celo to, kaj smo takrat jedli. Podoživljala si trenutke, ko smo šli na romanja v Lurd k Mariji, Pariz, Turin in tudi v Rim, ko si se veselila mojega diakonskega posvečenja. Tudi o moji novi maši si znala povedati malenkosti, ki se jih sam več ne spomnim. Mnoge znance si rada poklicala po telefonu. Vsak dan si molila in spremljala sveto mašo na televiziji.

Ko si julija 2023 praznovala okroglih 80 let, smo ti jih zaželeli še polovico toliko. Nepričakovano si opešala in končala v bolnici. V četrtek pa si nas povsem presenetila in kar naenkrat odšla k Bogu. Čeprav smo molili, naj ti Bog da večni pokoj, ne bo časa za počitek. Najti moraš našega ata Miha, pa svoje starše ter druge prijatelje in sorodnike, da jih objameš. V našem imenu jih pozdravi.

V Svetem pismu beremo, da je sedemdeset let doba našega življenja, osemdeset pa, če smo krepki. Ata Miha jih je doživel točno sedemdeset, ti pa, ki si bila krepka, okroglih osemdeset. Solze žalosti naj se spremenijo v solze hvaležnosti. Mama Anica, mi smo še na poti, ti pa si že pritekla na cilj. Dobro si opravila. Hvala ti za vse! Bogu hvala, ki te nam je dal.«

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Rezka Bajželj, Kranj; Jerica Bodlaj, Hrušica; Marija Čelana, Bogojina; Marija Čuk, Kočevje; Helena Horvat, Bogojina; Avgust Gjergek, Murska Sobota; Nada Kravos, Dobravlje; Olga Ogrizek, Šmarje pri Jelšah; Anica Osojnik, Maribor; Kristina Ošljaj, Bogojina; Štefan in Kristina Puhan, Bogojina; Marija Radoha, Turnišče; Marija Sukič, Boreča; Zofija Vogrinc, Trobni Dol; Antonija Vrbnjak, Ljutomer.

NAGRADNA KRIŽANKA Preprostost in svoboda prleških ravníc ob Muri

					SESTAVILA MATEJA	SOZVOK NAJMANJ TREH TONOV	KAZEN ZA GREHE	OTOČJE PRI NOVI GVINEJI	POMEMB-NOST, BISTVENOST	CERKVENO IZOBČENJE	KDOR OPRAVLJA TERACER-SKA DELA
					NAPRAVA, STROJ						
					NEKDANJA FRANCOŠKA IGRALKA VERA						
					PRIOČESNA LEČA						
					GRŠKA ČRKA			7. ČRKA GRŠKE ABC			
					KRILO RIM. KONJENICE			TROPSKA RASTLINA			
DON BOSKO	SMER PLOVBE, POLETA	AMERIŠKI VESTERN	SALEZIJANEC, DUHOVNIK, UČITELJ IN ČASNIKAR JOŽE								
			USTVARJA-LEC	KITAJSKI PESNIK							
UTRJEN GRAD, TRDNJAVA						ROD TROP. KUŠČARJEV					
						STRAH PRED NASTOPOM					
POGOJ, NEIZPROSNA ZAHTEVA							MESTO V IRANU				
							KAR JE OVAL-NE OBLIKE				
FRANCOŠKI SKLADATELJ MAURICE						LAZ, TREBEŽ, KRČEVINA				SEBIČNOST	PREK-MURSKA OBMEJNA VAS
						ŠIMENC LAURA					
ŠTEVILO, OD KATEREGA ODŠTEVAMO											
DON BOSKO	ORANJE (ZAST.)							JAP. MESTO NA HONŠUJU			
								TUJE ŽENSKO IME			
DON BOSKO	BREZOBLIČ-NA NEOBDE-LANA GMOTA	REKA V AVSTRJI				ŠKOTSKO ŽENSKO IME					
		RIM. PESNIK PUBLIJ NASO				RIŽEVO ŽGANJE					
ORODJE ZA KOPANJE							VRSTA VRBE, KI RASTE OB VODI	STIČIŠČE DVEH PLOŠČ			
								JAPONSKI DENAR			
VEČERNO ZVONENJE V ČAST MARIJI									24. IN 16. ČRKA ABC		
									SOLMIZA-CIJSKI ZLOG		
BAJE-SLOVNO BITJE, SILFIDA					RIMSKI POZDRAV				AFRIŠKA ZVER, KRALJ ŽIVALI		
EDEN IZMED JEZIKOV V BENINU					MOGOLSKI POGLAVAR				JAPONSKA NABIRALKA BISEROV		

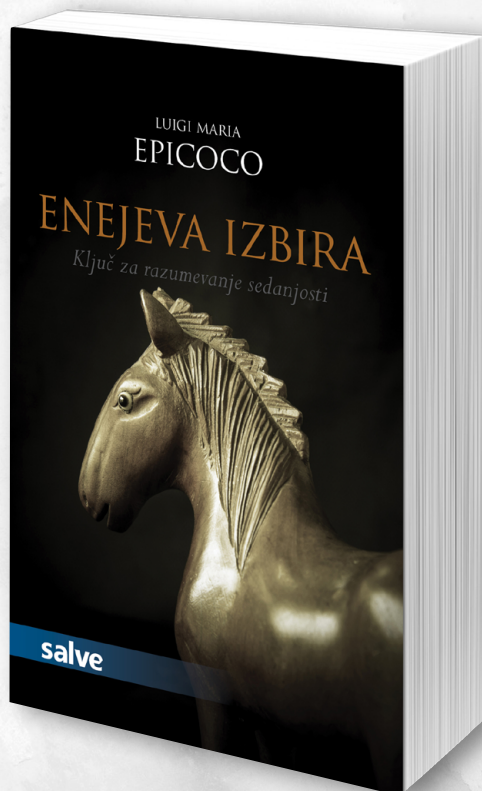
GESLO križanke DB 1/2024 pošljite **do 10. marca 2024** na uredništvo revije Don Bosko // 1. nagrada: Polpenzion z dvema nočitvama za eno osebo v kampu Zavoda Marianum Veržej; 2. nagrada: knjiga S kolesom v nebesa; 3. nagrada: knjiga Bog je Bog človeškega srca; 4. nagrada: knjiga Odsev vzhodnega neba; 5. nagrada: modra majica Salve; 6. nagrada: rdeča majica z logotipom Don Bosko //

REŠITEV križanke DB 4/2023: Salezijanec brat // **Nagrajenci:** 1. nagrada: Janez Kočar, Murska Sobota; 2. nagrada: Špela Pahor, Piran; 3. nagrada: Majda Domanjko, Radenci; 4. nagrada: Marija Čermelj, Ljubljana; 5. nagrada: Vlado Jurovič, Prevalje; 6. nagrada: Lovro Simonišek, Horjul //

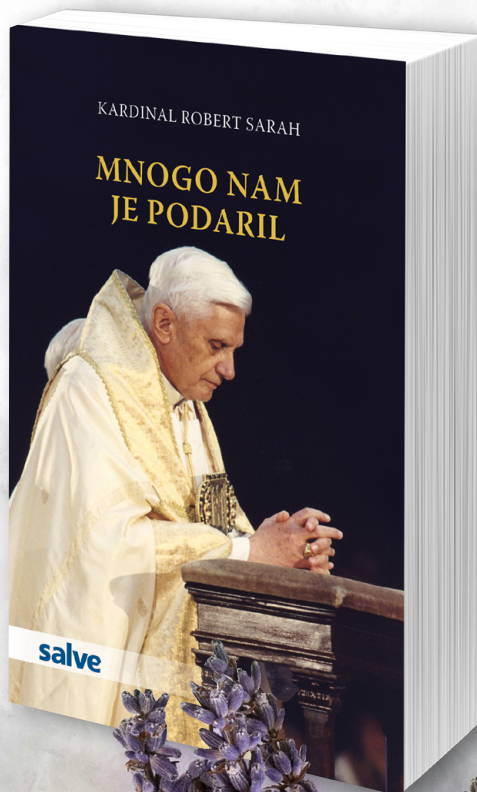
»So pomembne reči,
toda najpomembnejša je vera v Boga.«

BENEDIKT XVI.

»Človek je posnemovalno bitje,
ki se uči živeti z opazovanjem drugih.
Da bi razumel samega sebe, je v vseh
zgodovinskih obdobjih opazoval druge
in se po njih zgledoval.«

LUIGI MARIA EPICOCO

salve

KNJIGVARNA

Don Bosko

založba | digitalni tisk | grafične storitve | trgovina | knjigvarna